

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

Karadeniz'den torik akını bekleni-
yor. - Gazeteler -

Karşılama töreni!

Tasarruflarınızın verimli olması için...

DOĞRU İSTİKAMETİ SEÇİNİZ

Ekim çekilişinde gene en zengin imkânları Türkiye İş Bankası veriyor. Hesabınızdaki 150 liralara adedini çoğaltarak kazanma şansınızı artırınız.

27 EKİMDE

10 APARTMAN DAİRESİ
ZENGIN PARA İKRAMIYELERİ
CEM'AN 1.000.000 LİRA

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

AKBABA

siyasi
mizah
gazetesi

İNSANIN bir tarifi de «ko-
nuşan mahlûk» tur. Mo-
lière'in «İnsan güldüğü kadar
insandır» sözünü, bu tarife gö-
re değiştirebiliriz: «İnsan, ko-
nuştığı kadar insandır.» Yal-
nız, buna bir de ek tarif lâ-
zım: «İnsan, dinleyen mah-
lûktur» da...

Şair ne demiş?

Söyleyenden dinleyen ârif gerek!

Son yıllarda biz tek taraflı
konuşmayı, dinlememeyi âdet
edindik. Hep, ben söyleyim,
o sussun istiyoruz.

Dün gazetelerde bir dış ha-
ber okudum: Amerika Kızıl
Çin'le konuşmayı kabul etti!..

Demokrasiler vatani Ame-
rika, Çin diye yalnız birkaç
adacığa sığmış Milliyetçi
Çin'i tanımaktadır. Ama, a-
radaki duygu, düşünce, inanç
uçurumu ne kadar derin, ne
kadar karanlık olursa olsun,
hakikat önünde, denizler hâ-
kimi donanması, gökler hâki-

KAN DAVASI

Yazan :

Yusuf Ziya Ortaç

mi uçakları, atomları ve füze-
leriyle baş eğiyor: Pekiy, ko-
nuşalım!

Sade Amerika ile Kızıl Çin
mi?... İngiltere ile Almanya?...
Londra'da, hâlâ İkinci Dünya
Savaşının kaldırılmamış yı-
kıntıları var.. Berlin, Ham-
burg, Bonn caddelerinde hâlâ
İngiliz uçaklarının yaraladığı,

ceketinin tek kolu, pantolonu-
nun tek paçası boşlukta sallan-
an yarım diriler dolaşılıyor!

Ya Amerika - Japonya dost-
luğuna ne dersiniz? İki atom
bombasıyla mezarlığa dönen
Japon İmparatorluğu, Sam
Amca'ya, biri ağlayan, biri gü-
len gözlerle bakıyor!

Misalleri, milletlerin haya-

tından alıp kendi hayatımıza
kadar getirebiliriz: Bugün mu-
habbetle sıkığımız dost eller
arasında dün bize öfkeyle
sallanmış yumruklar yok mu-
dur?...

Unutmayı, insan hafızasının
büyük asaleti saymalıyız!

Atalarımız ne demiş? İnsan-
lar konuşa konuşa, hayvanlar
koklaşa koklaşa anlaşırlar!

Bunu Amerika ,kendi cin-
sinden saymadığı Kızıl Çin'den
bile esirgemiyor.

Ama biz, hoşgörülük siste-
mi olan demokrasi idaresinde
bile bu güzel duygudan uza-
ğız: İngiltere Almanya ile ko-
nuşuyor, Amerika Japonya ile
konuşuyor da.. Evet, konu-
şuyor, anlaşıyor sevişiyor da, bi-
zim sevgili Menderes'imiz sa-
yın İnönü'müzle konuşamıyor!

İnsaf efendiler, insaf bay-
lar, insaf paşalar!.. Aranızda
ki politika dâvası, Amerika
ile Japonya arasındaki kan
dâvasından da mı büyük?...

SEVGİLİ OKUYUCULARIMIZA

Son günlerde, kâğıt, klişe, mürekkep, baskı fiyatlarının aşırı derecede yükseldiği bizim kadar sizin de malûmunuzdur.

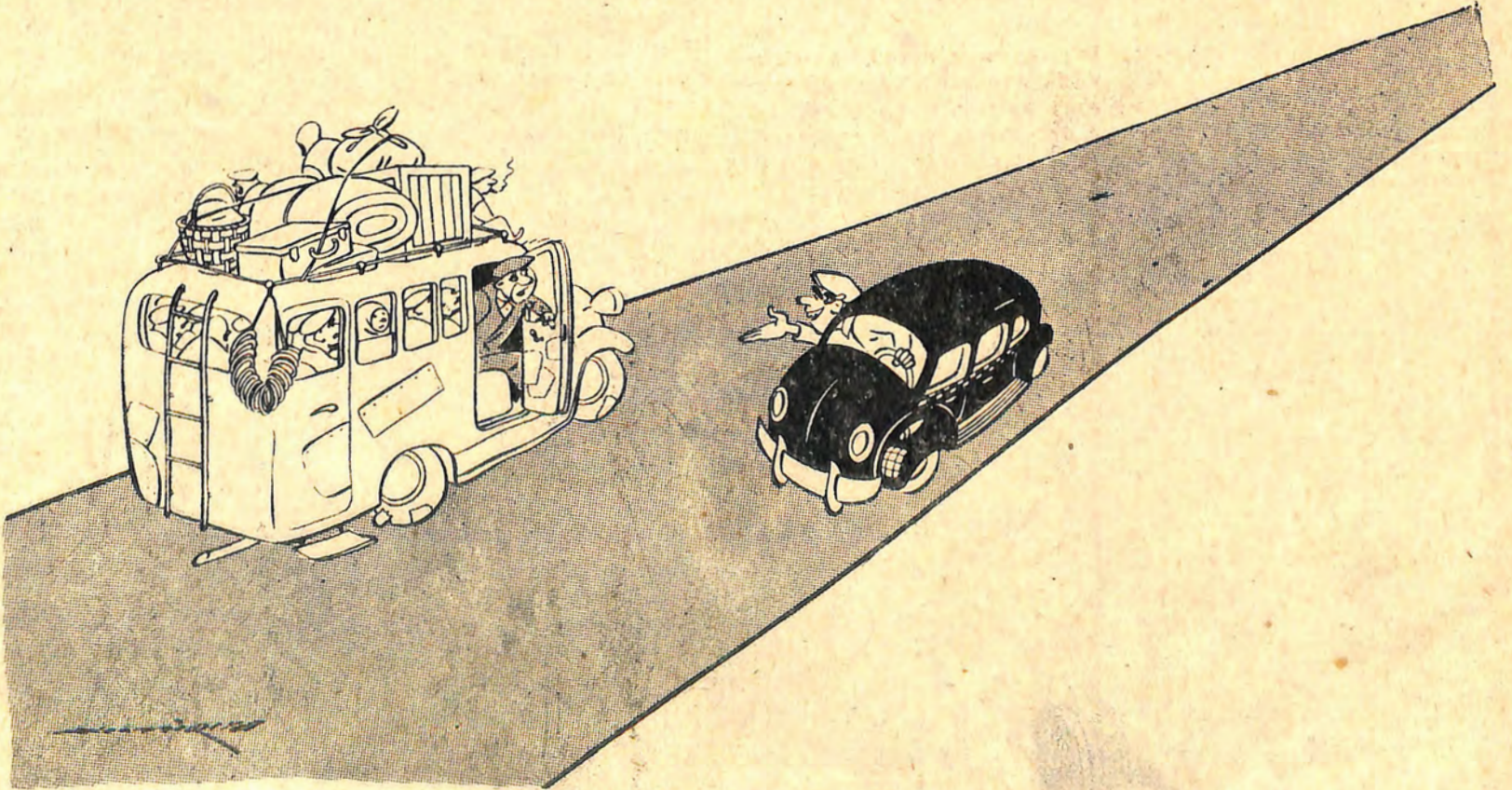
Basın müesseselerinin varlığını sarsan bu durum karşısında, biz de diğer haftalık arkadaşlarımız gibi, 1 Ekim 1958 den itibaren AKBABA'yı 100 kuruşa çıkartmak zorunda kalıyoruz.

Tek tesellimiz, bu zammı, kârımızı çoğaltmak için değil, zararımızı azaltmak için yapmış olmamızdır.

Dalma muhabbetinizle, itimadınızla iftihar eden AKBABA, bu acı şartlar içinde de yine o güzel muhabbete, o büyük itimada güveniyor.

AKBABA

Yeni açılan yollarda trafik kazaları çoğaldı

— Bu yol nereye gider arkadaş?...

— Gidilğine bakar abiy... Yeşilköy'den tut da tahtalıköye kadar!...

ANKARA İSTANBUL

Defter sıkıntısı

Kâğıt fiyatının yüzde yüz elli artışı mektep defterlerini de ateş bahasına çıkarmıştır. Seksen yapraklı bir defterin beş liraya satıldığı söyleniyor.

Maarif Vekili Celâl Yardımcı, bu konuda Basın, Yayın ve Turizm Vekili ile konuşuyordu. Yardımcı:

— Gazeteciler beni alâkadar etmez, dedi. Ama, talebenin ihtiyacını nasıl karşılayacağız?

Server Somuncuoğlu:

— Kolay, dedi. Matbuat hakkında alacağımız tedbirlere bir yenisini ilâve ederiz, olur, biter...

— Ne gibi?

— Meselâ, altı sahife çıkan bütün gazetelerin, her gün birer sayfasını yazısız, resimsiz, beyaz bırakmalarını mecburî kılarız. Bu, normal boyda sekiz sayfadır. Sabahleyin bir gazete alan her baba, akşam gazetesini çocuğuna verince defter sıkıntısı diye bir mesele kalmaz!

Bu konuşmayı duyan Maliye Vekili Polatkan, sevinçle yerinden fırladı:

— Çok güzel bir buluş... Biz de, gazetecilerden, kâğıt ticareti yaptıkları için ayrıca vergi de isteriz!

Memleketi tanıtmak

Üç bayan, Anadolu Kulübü bahçesinde konuşuyorlardı. Ama üçü de pek heyecanlı, pek sınırlı, pek öfkeli: Bayan Vedat Dicleli, Bayan Cihat Abaoğlu... Ve Bayan Melih Koçer!

Ne mi konuşuyorlardı? Hayır, hayır, moda değil, biricik değil, terzi değil, kumaş değil... Şaşmayınız: Politikai!

Bayan Koçer:

— Ben D.P. yi çok beğeniyorum, dedi...

Sordular:

— Nesini beğeniyorsunuz? Kaşını mı? Gözünü mü? Burnunu mu?..

— Hayır, icraatını!..

Bayan Melih Koçer, evvelki seçimde kocasının adaylığı merkezden konulan eski Manisa mebusunun, yeni reassürans idare meclisi âzasının hanımıydı.

Karşındakilerin cevap vermesini beklemeden:

— Evet, dedi, evet... Bizi dünyaya o tanıttı... O iktidara gelinceye kadar adımızı bilen yektü... Şimdi, bütün Avrupa basını. Amerika basını bizden bahsediyor! İki muhalif hanım, bir ağızdan:

— Haaa, dediler, bunda haklısınız... Hangi yabancı gazeteyi açsanız, bizim halimizden bahseden bir yazı var!

Geçer!

Şikâyet ediyorlar:

— Zeytinyağı bulunmuyor...

— Geçer!..

— Para sıkıntısı da çoğaldı...

— Geçer!..

— Ev buhranı?..

— O da geçer!..

— Kâğıt, kalem, defter, ilâk, yedek parça?..

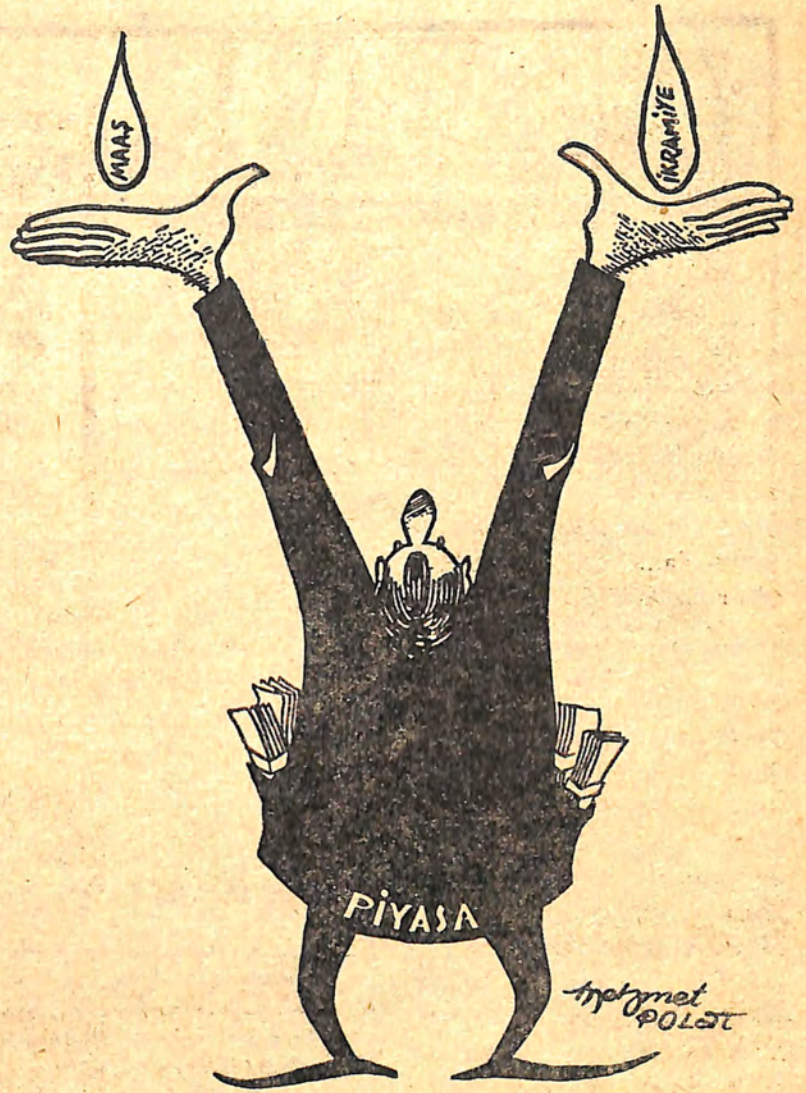
— Hepsi, hepsi geçer!..

Falk Ahinet Barutçu boynunu büktü:

— Biliyrim, geçer... Geçer ama pen de geçerim kardaşım!..

Titremek

Geçen haftanın sürekli yağmurlarından sonra, hava ilyce serinlemişti. Anadolu Kulübünün bahçesinde üç dost. Vedat Dicleli, Cemal Eyüboğlu, Yusuf Ziya Ortaç, yağmurluklarının yakalarını kaldırmışlar, yapraklarından sular

— Ver Allahım, ver!..

damlayan ağaçların altında, Adnan Menderes'in Balıkesir nutkunu konuşuyorlardı.

Uzaktan, Kayseri mebusu Osman Kavuncu göründü. Gülümseyerek gelyordu. Sezmışti konuşulanları.

— Titriyorsunuz, dedi, titriyorsunuz!..

Ortaç cevap verdi:

— Soğuktan Kavuncu, soğuktan!..

Çek, çektiştir!

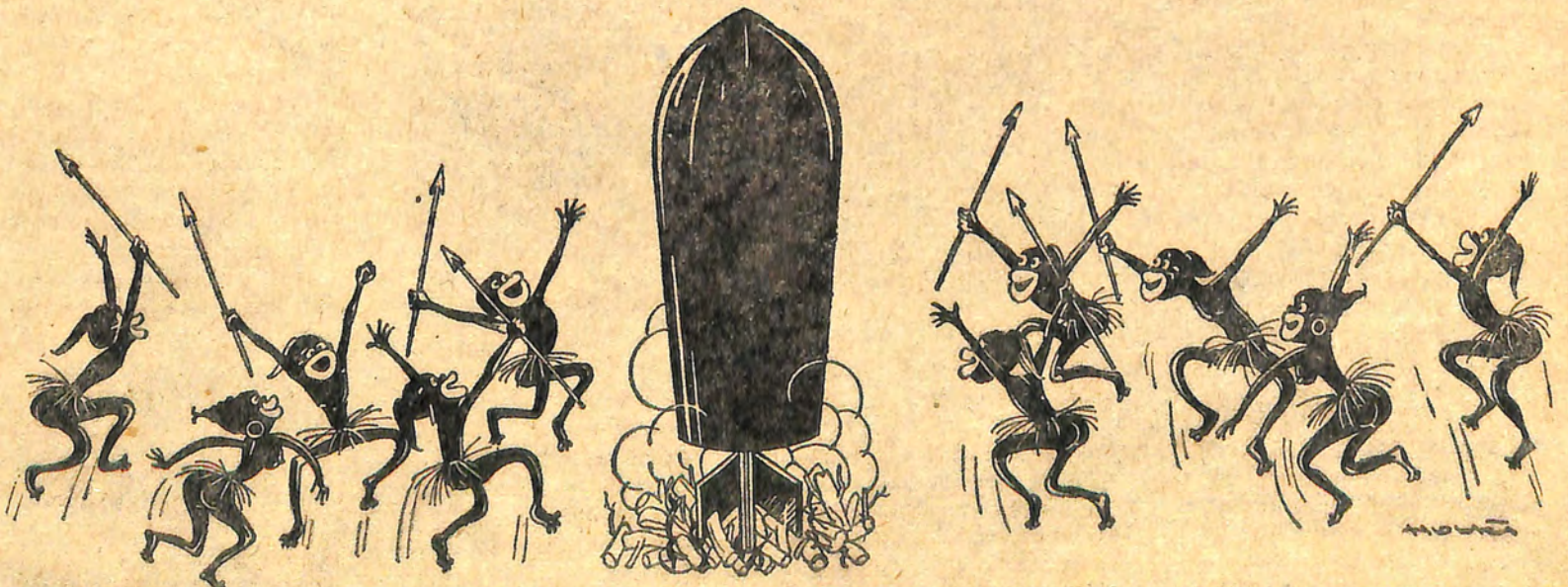
Klüp 47 de, Cemil Salt Barlasla Cemal Eyüboğlu karşı karşıya tatlı bir sohbete dalmıştı. Önlerinde kadehler pul pul sedelenmişti. İçeriye Maliye Vekili Hasan Polatkan girdi:

— Ooo, dedi, çekiyorsunuz ha?

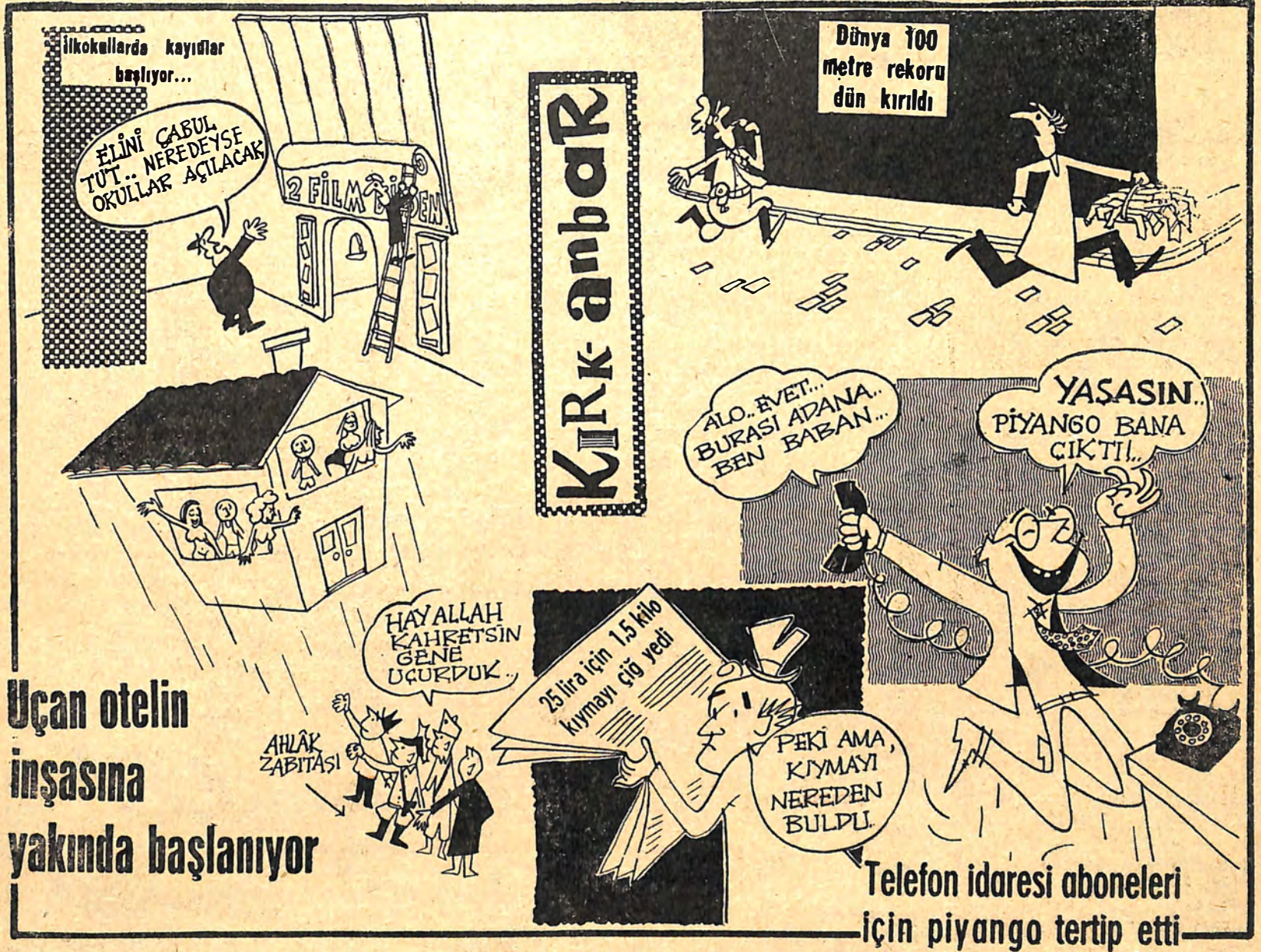
Barlas boynunu büktü:

— Ne yapalım, dedi, rakıyı çekmek sizi çekileceğiz!

Sulh için atom!

Barış Tanrısına tören!

Uçan otelin inşasına yakında başlanıyor

Telefon idaresi aboneleri için piyango tertip etti

Derler ki, Sultan Mahmut bir gün tebdile girip, Yenikapı'daki Ermeni balıkçıların kahvelerinde oturmuş. Orada balıkçıların, her sözün başında, ortasında, sonunda birbirlerine ne ağır sövdüklerini duymuş. En çok da göz üstüne söverlermiş. Sultan Mahmut:

— Bundan böyle kim sövse kellesi urula! diye ferman eylemiş.

Ermeni balıkçılar sövüşmeden konuşamıyorlar. Bir sövseler, kelle elden gidecek. Bir kurnazlık olmuşlar. Birbirlerine kızdılar mı, çenelerini sıkıp, dişlerini gıcırdatıp:

— Gözünün elifini seveyim Agoop! Çakeoorsun ya...

— Ben de senin gözünün beğini seveyim. Ağnoorsun ya Mığırdıç...

Şimdi Sultan Mahmut yok ama, İstanbul'da Kemal Aygün var. Yeni Belediye Başkanı gazetecilere şöyle demiş:

«— Bazı kimseler maç esnasında hakemlere ve oyunculara ağıza alınmaz sözler söylüyor, sövüyor, çok kötü kelimeler sarfediyorlar. Bunları üzüterek müşahade ettik. Bölge Müdür-

lüğü bundan sonraki maçlarda halkın sporculara ve hakemlere küfür etmemesini vatandaştan rica edecektir. Bu da stad hoparlörleriyle kısa anonslar hâlinde halka duyurulacaktır.»

Belediye Başkanı Kemal Aygün, Sultan Mahmut gibi:

— Küfür edenin kellesi uçurula! demiyor. Küfürü yasak

SÖVMEK YASAK!

da etmiyor, rica ediyor yalnız.

Maç seyircilerinin bu ricayı dinlemelerini çok istedik. Ama sanırsınız ki, stadyomu dolduranlardan çoğu, oraya maç seyretmeğe değil alabildiğine, sınırsız bir söz hüriyetine kavuşup, ağzına geleni söylemek için gidiyor. Herkes birine kızıyor. Kızdığının yüzüne karşı

bir şey diyemiyor. Ancak maça gidip içini boşaltıyor. Hakem, oyuncular lâf. O zavallılar, kızılan insanlara vekâlet ediyorlar, onların yerine küfür yiyorlar.

Maçlarda sövmek yasak edilse, sövenlere ağır cezalar verileseydi, maç seyircileri yarıdan çok azalardı sanırsınız. Ama rica başka... Demek bundan

küfredemeyecekler.

Acaba, diyorum, «ofsayt, avt, favl» gibi futbol terimleri arasına karışan «kova» terimi de küfür mü sayılacak? Bu yeni bir spor - dil tartışması konusudur. «Kova» küfür müdür, yoksa futbol terimi midir? Bir seyirci, onca para verip gittiği maçta, rahat rahat: — Kovaaa!... diye de bağırmasa, o maçın hiç tadı tuz olmaz.

Peki, bu bizim futbol seyircileri ne yapacaklar? İki de bir, kulaklarında hoparlörün sesi:

— Muhterem seyirciler! Küfretmek belediyenin emriyle yasak edilmiştir!

Maça gitmese olmaz. Maça gidip küfredmese duramaz. Ne yapar? Elini ağzına boru yapıp:

— Ah ulan hakem ah... Ben senin gözünü seveyim anam!... Anlarsın ya...

— Ah be kaleci, ben senin canını yiyeyim. Çakıyorsun ya...

Diye bağırır.

Bu kadarıyına da müsaade etmezlerse, memlekette spor hayatı söner gider, yazık olur.

KADIKÖY'DEN vapura binmiştim. Güvertede bi is seslendi. Baktım, Mareşal Zart... Yüzü gülüyor. Oysa onun yüzü hiç gülmezdi. Yanına oturdum ama istemiyerek. Benim gönlümü almak için boyuna konuşuyor. Ne dediyse hiç yüz vermedim. Kendisine neden kızgın olduğumu bildiği için:

— Vallahi billâhi kabahat benim değil, diye yeminler etmeğe başladı.

— Ayıp diye bir şey vardır, dedim.

— Benim ne kabahatim var kardeşim, dedi, ben bir emir kuluydum. Bana ne derlerse ben onu yapıyordum. «Arkadaş utanır, iş utanmaz» derler. Siz patronla arkadaşınız. O da beni ileriye sürüyordu. Ben ne yapayım? «Arkadaş utanır, iş utanmaz...»

«Arkadaş utanır, iş utanmaz» diye bir söz olduğunu, ilk Mareşal Zart'tan duyuyordum.

★

Babıâli'ye bir milyoner gelmiş diye duymuştuk. Memleketin beyni sayılan Babıâli'ye arada bir, tek-tük milyonerlerin düşmesi yazar takımını sevindirir; yeni bir iş alanı açılacak.

Ama biz, bu basın pazarına dışardan gelenlerin öyle kolayca tutunamayacaklarını da biliriz. Ne de olsa, beş-altı ay yeni bir dergi çıkar, yazar - çizer takımı da geçinir gider. Denemelerimize göre bir şey daha biliriz, Babıâli'ye gelenlerden adını milyonere çıkaranların çoğu milyoner değildir. Olsa olsa ceplerinde 60-70 bin liralara vardır. Bizim cebimizdeki paraya göre, 60-70 bin lirası olan milyoner sayılacağından, onların adını biz milyonere çıkarırız.

Yeni derginin idare yeri belli oldu. Yazarlar, çizerler çağırılıp kendileriyle konuşuluyor. Derginin sahibiyle konuşmuş olanlara,

— Nasıl adam? diye soruyorum.

Hepsi de onun gerçekten milyoner olduğunu söylüyorlar.

Mareşal ZART

AZİZ NESİN

— Nerden anladınız? diyorum.

— Konuş, sen de anlarsın, diyorlar, hem sıkı bir milyoner, hem de göreceksin, çıkardığı dergi tutacak.

Sıra bana da geldi. Birgün de beni çağırtmış. Gittim. Çok saygılı karşıladı. Yeni bir dergi çıkaracakmış. Şimdiyecek çıkanların hiç birine benzemeyecekmiş. Hep duyduğumuz lâflar. Her yeni dergi çıkarmaya kalkan böyle söyler: Şimdiyecek çıkanların hiç birine benzemeyecek... Peki, ne olacak? Sen bunun üzerine kuş o-turtacak değilsin ya... Yine o yazar, yine o çizer.

Acaba vaktim var mıymış? Haf-tada bir hikâye yazabilir miyim? Hah şöyleee, lâfın tatlı yerine gelelim.

— Yazarım, dedim.

Ama bu dergiyi, kendi dergim bilmeliymişim. Başka dergilerle bir tutmamalıymışım. Ona göre yazmalıymışım.

Yine beylik sözler. Her yeni dergi çıkaran da bunları nereden öğrenir? Ona göre yazıp da ne yapacağım, bilmem; yazıyı yazdıktan sonra asker mektubu gibi o-rasına burasına kuş resmi mi koyacağım?

— Kaç para istersiniz? diye sordu.

Ben o zaman on liraya bir hikâye yazıyorum. Yüzde on beşten, bir buçuk lira da vergi ödeyerek, toprak ürünlerinden alınmayan vergiyi kapamağa, devlet bütçesini denkleştirmeğe çalışıyorum. Ama karşımdaki bir milyoner. Yazı piyasasını bilmez. Onun için:

— Yirmi lira... dedim.

Öyle ya, ne koparırsak kazanç. Ben «yirmi lira» der demez, adam iki elini ağzına götürüp:

— Aman aman... diye bağıra-rak odanın içinde, diş ağrıyormuş gibi gezinmeğe başladı.

İki elini sağlı sollu yanakları-na vurup:

— Vay vay vay!... diye bağı-ıyor.

Önce bir şey anlıyamadım. Yirmi lirayı çok buldu da ondan böyle döğünüyor sandım.

— Yâni... şey... dedim, yirmi lira dedikçe... bunun üç lira da vergisi var, on yedi lira sayılır.

Patron büsbütün dövünmeğe başladı. Yahu, bu adama ne oldu? Parayı mı çok buldu, yoksa apandisit sancısı mı tuttu?

— Beyefendi, rica ederim. On yedi dedikse, hemen paranızı almadık. On beşe de yazarız. Ne olacak yâni, bu dergi kendi dergimiz sayılır.

Siz o patronu bir görmeliydiniz. Dizlerini bırakıp başını, başını bırakıp dizlerini dövüyor. Ben de enayilik var ya, Babıâli'ye yeni gelmiş diye herifi kazıkla-mağa kalktım. Herif, iş adamı. Daha önce bir hikâyenin kaç yazıldığını öğrenmiştir.

— Valla Beyefendi, ben her yere on liraya yazıyorum. size de on liraya yazayım, dedim.

Ne yapsam, dışarı çıkıp da «ye-tişin!» diye bağırsam mı? Petron, on lirayı duyunca hırsından yum-ruklarını ısırmağa başladı.

— Beyefendi para mara iste-

mez. Susun rica ederim, bedava yazayım...

Karşıma oturdu:

— Nasıl olur beyim, nasıl olur, dedi, rica ederim, akım duracak. Sizin gibi bir yazara nasıl olur da yirmi liraya, otuz liraya yazı yaz-dırırlar? Vah vah vah... Eyvaaaah, memleket ölmüş yahu... Yazık de-ğil mi? Bu patronlarda hiç mi in-saf yok? Sizin hikâyenizi on li-raya almağa utanmazlar mı? Bu zamanda bir hamal on liraya pa-ra demiyor.

Ben şaşım kaldım. Demek a-damın deminden beri bağırıp ça-ğırması, dövünmesi bundanmış.

— Sizin gibi bir değer... Vah vah vah... Hiç mi değerbilir in-san kalmamış? Boşuna değil, sa-nat hayatımız, fikir hayatımız böyle güdük kalmış.

Öyle konuşuyor ki, ben artık kendi kendime acımağa başladım. Gözlerim buğulandı, boğazıma bir düğüm oturdu. Handiyse kendi durumuma aglıyacağım.

— Vah vah vah... Vah vah vah... On liraya bir hikâye ha? Tuuu... Yazıklar olsun be...

Boynumu büküp:

— Maalesef böyle fendim, de-dim.

— Başka biri söylese, vallahi inanmazdım...

— Eh ne yapalım...

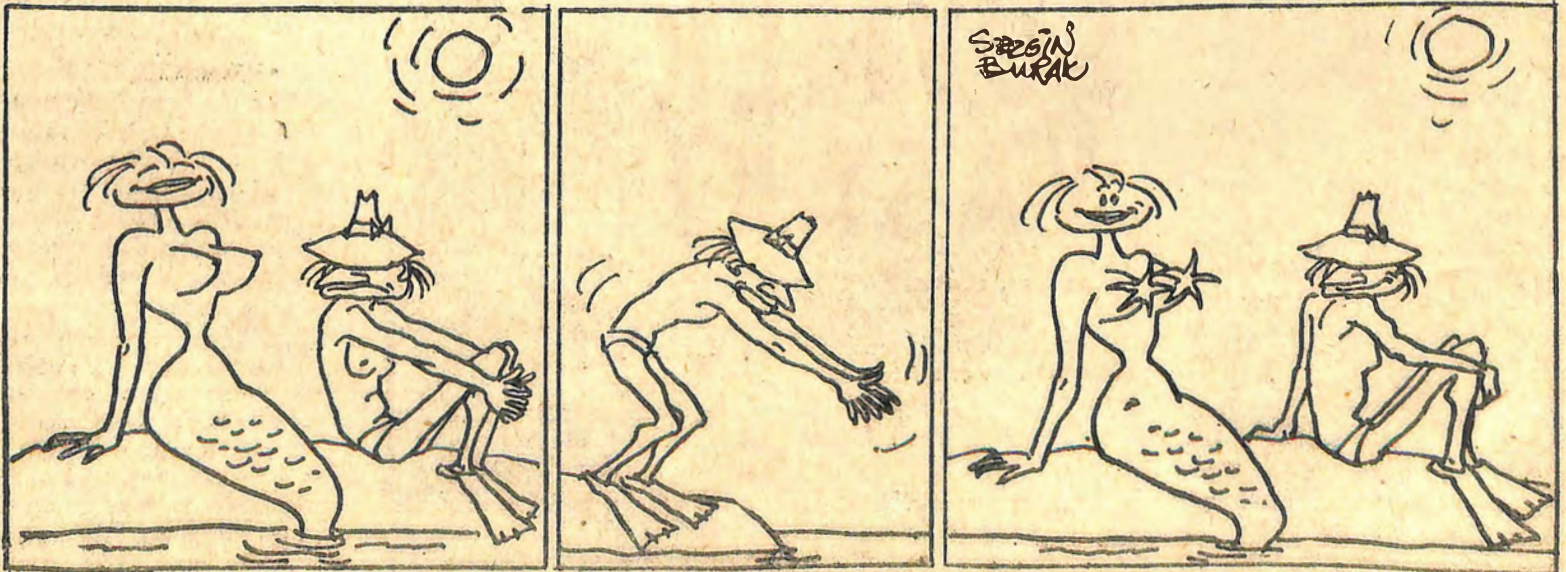
— Size teklif ederken utaniyo-rum ama, şimdilik lütfen kabul edin. Biz, her hikâyenize yüz lira vereceğiz. Ama bu, şimdilik... İ-lerde, dergimiz tutunca, yazıları-nızın değeri olan parayı ödemeğe çalışırız.

— Teşekkür ederim, dedim. Or-dan çıktım. İçime bir gariplik, bir üzüntü çöktü. Yahu bu memle-kette böyle adamlar da mı var-dı? Ağlamaklı oldum. Yokuştan aşağı inerken bir yazar arkadaşla karşılaştım. O da yeni çıkacak dergiye gidiyormuş Benim ordan geldiğimi görünce, patron için:

— Nasıl adam? diye sordu.

— Milyoner, dedim, hem de öy-le bir-iki milyonluk değil, esaslı

ZÜLKÜF BEY :

milyoner. En azından yüz milyonu vardır.

— Milyoner olsa Babıâli'ye gelmez. Biz öylelerini çok gördük, dedi.

— Git, kendin konuş, anlarsın, dedim.

Eve gelince ilk işim, bir hikâye yazmak oldu. Buna yazmak demezler, dökürmek, derler. Hanı yazıya kuş kondurulmazdı. Ben o hikâyenin her cümlesine bir kuş kondurdum da, hikâye baharda çiçek açmış badem ağacına döndü; her dalında yüzlerce kuş, cıvı cıvı ötüyor.

Ertesi gün hikâyeyi götürdüm. Patron teşekkür etti.

— Lütfen muhasebeye uğrayın da parasını alın, dedi.

Bizde yazıyı verince parasını almak diye bir gelenek yok. Yazı basılır, dergi çıkar. Ondan sonra parasını alırız. Arsızlık etmiyeyim, dergi çıksın da ondan sonra gelir parasını alırım, dedim.

Dergi çıktı. Ben de ikinci hikâyemi yazıp götürdüm. Patron yine teşekkür etti.

— Lütfen muhasebeye uğrayın, dedi.

Muhasebe aşağı katta. Gittim. Muhasebe odasında bir kaç kişi var.

— Muhasebeci bey nerde? dedim.

— Öğleden sonra gelir, dediler.

Eh, başka zaman uğrar alırım. Derginin ikinci sayısı çıktı. Ben de üçüncü hikâyemi yazıp götürdüm. Ama hikâyeler de hikâye hanı... En az beş müsvedde yapıyorum, yedi, sekiz kere yazıyorum. On, on beş kişiye de okuyorum. Beğenirlerse o zaman götürüyorum. Yüz lira bir hikâye... Başka yere on hikâye yazmalıyım ki, bu parayı alayım.

Patron üçüncü hikâyemi de teşekkür ederek aldı, muhasebeye uğramamı rica etti.

Muhasebeye uğradım. Muhasebeci yokmuş. Öğle yemeğinden sonra gittim.

— Geldi, gitti, dediler.

— Ne zaman gelir?

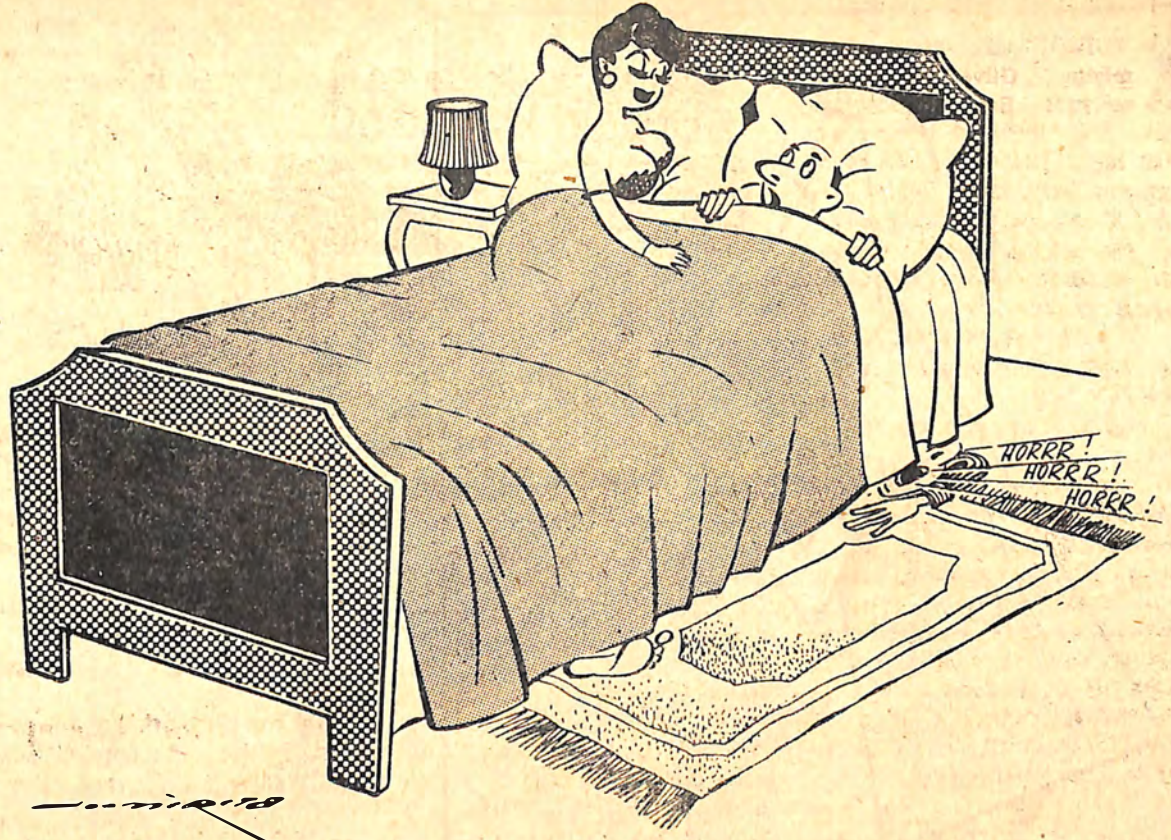
— Belli olmaz.

Haftaya başka bir hikâye daha götürdüm. Hikâyeyi verip muhasebeye indim. Muhasebeci bey yine yok. Ne zaman gelir? Belli olmaz. Para da çok lazım. Ordan ayrılmadım. Yazar arkadaşlardan biri de bekliyor.

— Yahu, buranın muhasebecisi kimdir, hiç gördün mü? dedi.

— Görmedim, ben de onu bekliyorum, dedim.

Beraber beklemeye başladık. Derken biri daha, biri daha geldi. Hep muhasebeciyi bekliyoruz. Akşama doğru bir adam geldi, muhasebeci buymuş. Ufak tefek, sarı bozuk bir adam ama suratından düşen bin parça oluyor. Odaya girer girmez ordakilere bağırıp çağırmaya başladı. Ortahığı kasıp kavuruyor. Onun suratını görünce arkadaşlardan hiç biri yüreklenip de gidip para is-

Erkek — Alt kattakilerin horultusunu duyuyor musun?...

teyemiyor. Herkes birbirini ileri sürüyor. Ben davranıp muhasebecinin önüne vardım.

— Ben falankesim, dedim.

— İyi... Ne istiyorsunuz? dedi. Herif zehir mi zehir...

— Yazı paraları vardı da...

— Ne yazısı?

— Ben bu dergiye hikâye yazıyorum da...

— Evet...

— Parasını...

O asık suratını büsbütün asıp:

— Bugün ne? diye sordu.

— Pazartesi...

— Bayım, her canınız istediği zaman burdan gelip para alınmaz. Burasının ödeme günü vardır.

— Affedersiniz, deyip dışarı çıktım.

Dört yazar, dördümüz de çok kötü bozulmuştuk. Patron, bu muhasebecinin yanında şeker...

— Bu herifi nereden bulmuş?

Bu herif, patronun eski işinde çalışan muhasebeciymiş. Muhasebeci değil, Tanrı korusun bir belâ... Hoş biz bu Babıâli'de on liraya hikâye yazarız, ondan da bir buçuk lira vergi öderiz ama, arada bir muhasebecilerden, idare memurlarından iki buçuk, üç lira avans alırız. Avandan geçtik. kendi paramızı alamıyoruz.

Ne yapalım, haftaya alırız, dedik. Haftaya bir hikâye daha götürdüm. Patrona verip aşağı inerken bir yazar arkadaşla karşılaşım.

— Nereye, Mareşal Zart'a mı? dedi.

— Mareşal Zart da kim?

Muhasebecinin adını Mareşal Zart koymuşlar. Bak, bu çok uyumuş. Herif durmadan zart zurt ediyor.

— Evet, Mareşal Zart'a, dedim.

— Hiç boşuna gitme, bugün ödeme günü değilmiş, dedi.

O gün salıydı. Ertesi gün gittim. Mareşal Zart yine bana:

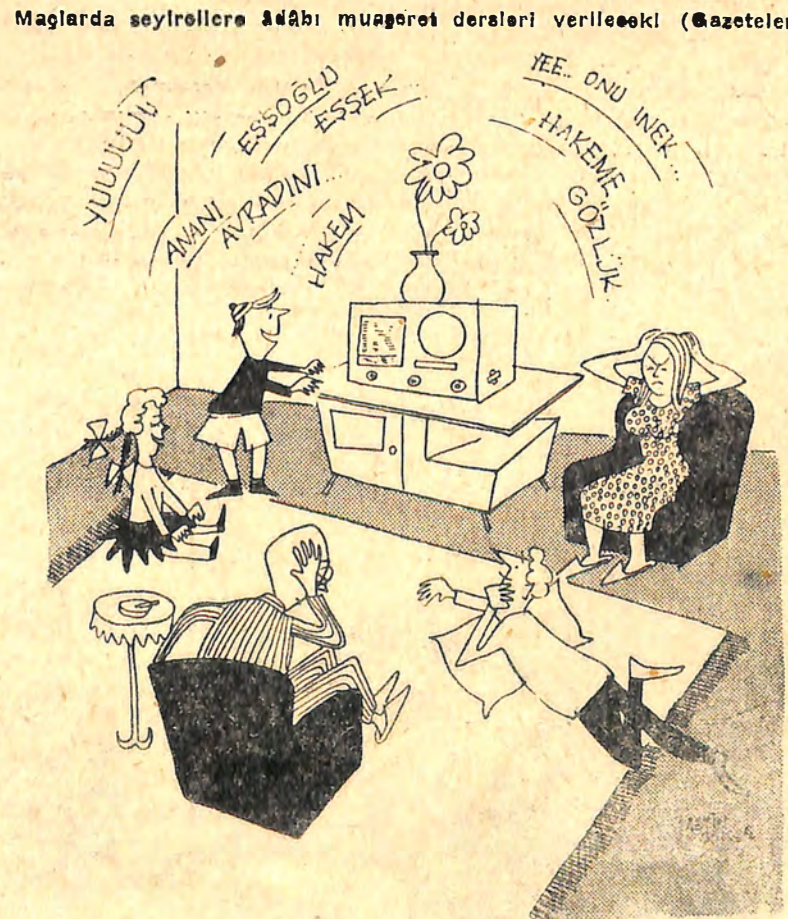
— Bugün ne? diye sordu.

— Çarşamba... dedim.

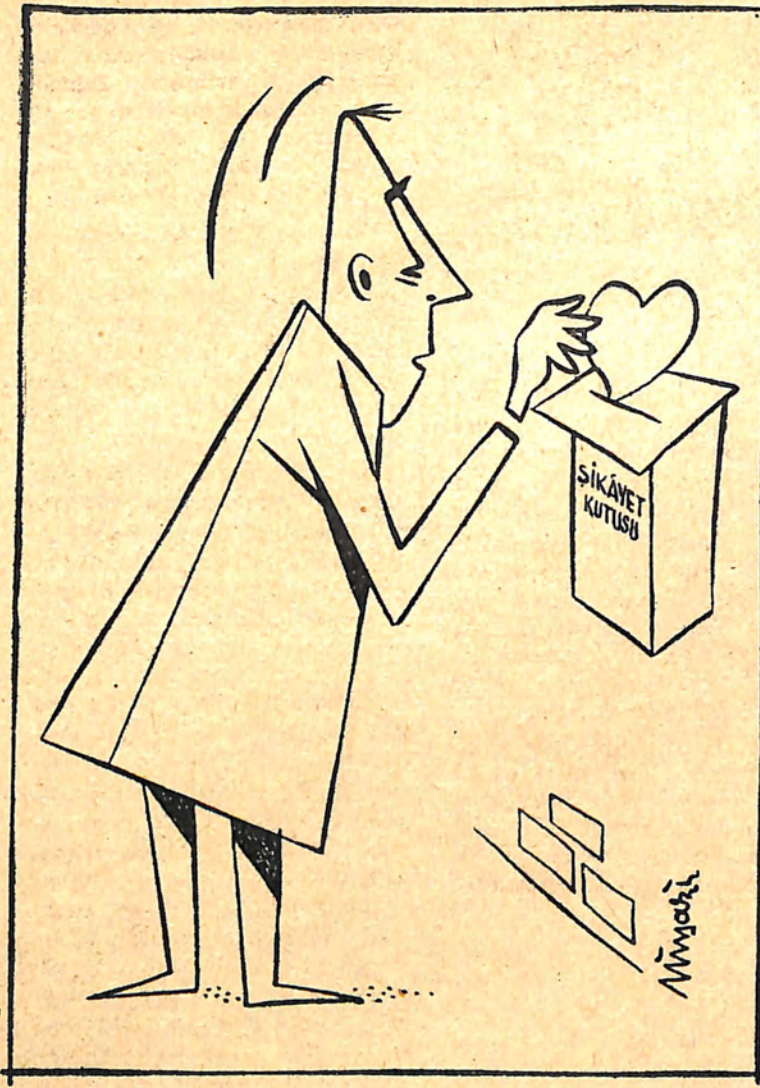
— E peki, ne istiyorsunuz?

Dışarı çıktım. Arkadaşlara sordum, hiç biri de ödeme gününün haftanın hangi günü olduğunu bilmiyorum. Patrona sorsak, ayıp olacak. Muhasebeciye hiç bir şey sorulacak gibi değil. En sonunda gide gele cuma günleri para ödendiğini öğrenebildik. Bunu öğreninceye kadar iki buçuk ay geçti, benim de bin lira alacağım var. Cuma sabahı damladım. Yüzümün en tatlı yumuaklığıyla Mareşal Zart'ın karşısına geçtim. Yeryüzünün bütün tersliği Mareşal Zart'ın suratına toplanmış. Herifin suratına

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

— Dereler başladı galibai...

YAZISIZI

bir bak, artık ömrünce bütün işlerin ters gider.

— Geldim efendim, dedim.

— Evet?

— Para alacaktık ta...

— Saat kaç?

Herif konuşuyor, hırılıyor. Biraz kızdıracak olsan, hır diye suratına atılacak.

— Bilmiyorum, saatim yok, dedim.

Kendi kol saatine baktı:

— On bir, dedi.

Başını eğdi, başka işe baktı. Bana da dışarı çıkmak düştü. Dışarda bekleyen arkadaşlar:

— Aldın mı parayı? diye sordular.

Ben aldışım, onlar da gidip para istiycekler.

— Almadım, dedim, herif bana ters ters saati sordu. Ben de dışarı çıktım.

Yahu bu herif başımıza belâ mı bizim? Biz ki... efendim? Bugüne bugün... Allah Allah...

— Yürüyün arkadaşlar...

Hep birden içeri girdik. Mareşal Zart:

— Baylar, burası sizin bildiğiniz bir muhasebe değil, diye bağırdı, canınız istediği saatte gelip para alınmaz burdan...

— Ne zaman alınır?

— Bizim ödeme saatimiz var.

Dışarı çıktık. Ödeme gününü öğrenmiştik ama, ödeme saatini öğrenmemiştik. Her halde öğle-

den sonra olacak. Öğleden sonra gittik, Mareşal Zart yok. Ne zaman gelir? Belli olmaz...

Haftaya bir hikâye daha götürdüm. Ödeme günü, yani cuma idi. Öğleden sonra Mareşal Zart'ın huzuruna çıktım.

— Saat kaç? dedi.

— Bilmem, dört, beş vardır, dedim.

Kol saatine baktı:

— Dört buçuk, dedi. Bu saatte para ödenmez. Anlatamadık mı? Para ödemenin de bir saati vardır.

Dışarda arkadaşlarla konuştuk. Haftaya cuma günü öğleden akşama kadar burada bekleriz. Elbet birimizden biriniz ödeme saatine düşürürüz. Bu ödeme saati «eşref saati» gibi bir şey...

Haftaya cumaya geldik. Erken gelmişiz. Biraz dolanıp döndük, geç kalmışız. Haydi haftaya... Bir türlü ödeme saatinin üstüne düşemiyoruz. Ya erken geliyoruz, ya geç kalıyoruz. En sonunda ben tam ödeme saatinde «saat 3 de» içeri daldım. Bu sefer de muhasebeci yok. Dell olmak işten değil. Ödeme gününü, ödeme saatini, bir de muhasebeciyi, üçünü bir araya düşürmenin imkânı yok.

Aradan dört ay geçti. Ben, bu üçünü bir araya düşürdüm. Mareşal Zart'ın suratı gayet yumuşak, ellerini oğuşturarak:

— Rica ederim, yarın teşrif eder

misiniz, bugün kasada para yok. Dedi. Hah söyle, kerata adam ol. İnsan gibi konuş, yarın gelelim. Ertesi gün gittim. Mareşal Zart'ın suratı yine savaş alanı gibi karmakarışık:

— Bugün ne?

— Cumartesi.

— Siz bizim ödeme günümüzün cuma olduğunu bilmiyor musunuz?

— Biliyoruz, dün geldik, yarın dediniz.

— Bayım, prensip meselesi... Cumadan başka gün para verilmez.

Cumayı, saat üçü, Mareşal Zart'ın orada olmasını, kasada para bulunmasını bir türlü bir araya getiremiyoruz. Tam zamanında gidiyoruz, Mareşal Zart bulunmuyor. Mareşal Zart bulunuyor, kasada para bulunmuyor.

Dergi çıkmaya başlıyalı altı ay olmuş, on para almamışız. Biz bu herifi patrona şikâyet edelim, dedik. Nezaketse de mezaketse de bu kadar olur. Patrona çıktım. Ben daha ağzımı açmadan:

— Sizin hikâyelerinizin parasını yüz elli liraya çıkardım, dedi.

— Teşekkür ederim. Ama ben daha hiç para alamadım.

— Nasıl? Alamadınız mı?

— Alamadım.

— Neden?

— Mareşal Zart vermiyor.

— Mareşal Zart da kim oluyor?

— Sizin muhasebeciniz.

Patron yine dizini, başını dövmeye başladı. Zile bastı. Muhasebeciyi istedi. Mareşal Zart geldi. Patronun karşısında iki hüklüm duruyor. Patron köpürmüş. Vay, ne demek oluyor? Yazarı parası verilmez miymiş?..

Mareşal Zart:

— Efendim, diyor, kim para vermedi? Ben arkadaşlara yarın teşriflerini rica ettim. Kâğıda top tan para yatırdık, kasada para yok.

Patron Mareşal Zart'a:

— Bana bak, dedi, bir daha böyle şey duymuyayım. Hadi bakalım...

Mareşal Zart süklüm püklüm çıktı. Patron:

— Bu herifi kovacağım, hemen kovuyorum.

Eline ayağına düştük:

— Aman yapmayın, bizim yüzümüzden işinden olmasın. Yarın geliriz.

Ertesi gün gittik. Mareşal Zart:

— Bugün ödeme günü değil, dedi.

Haydi patrona. Patron bunu karşına aldı. Ne alçaklığını, ne ahlâksızlığını bıraktı.

— Defooo!... diye bağırdı.

Muhasebeci çıktıktan sonra bize:

— Ödeme günü gelmenizi rica ederim, dedi.

Biz bir türlü, ödeme gününü, ödeme saatini, muhasebeciyi kasada parayı, bunların hepsini bir araya getiremedik. Patrona her şikâyetimizde, patron muhasebeciye en ağza alınmaz sözlerle hakaret etti.

Bir gün de geldik ki, idarehane kimse yok. Dergi kapanmış.

★

Aradan beş yıl geçti. İşte bugün vapurun güvertesinde gördüğüm Mareşal Zart, işte bu Mareşal Zart. Hiç utanmadan herif gülüyor, suratına yılışıyor. Ben de ağzıma geleni söyledim. Benim söylediklerimin yanında patronun ona söyledikleri hiç kalır.

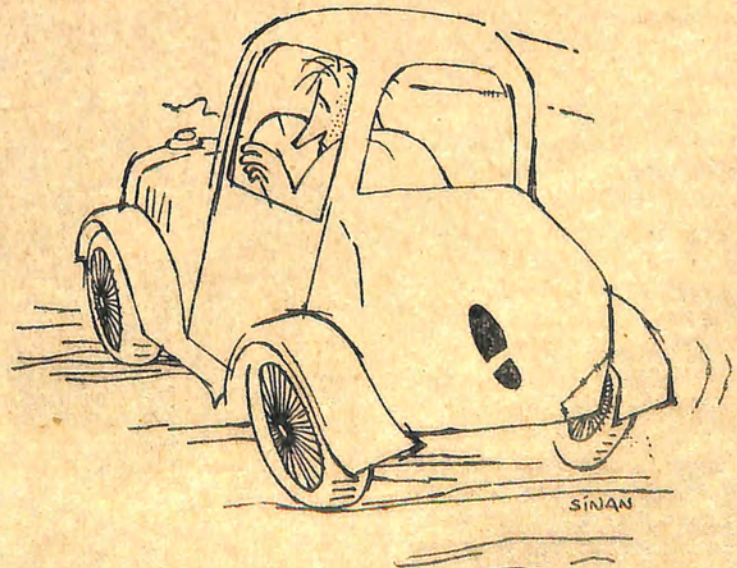
— Kardeşim, benim ne kabahatim var, diyor. Patron bana ne söylediye ben onu yaptım. Adam bana bu iş için para veriyor.

— Ama seni kaç kere kovacaktı da yalvardık yakardık.

— Onların hepsi lâf... Size yüzü tutmuyor, beni ileri sürüyordu. Malûm ya arkadaş utanır, iş utanmaz. Kendisi utanıyordu, bana söyletiyordu. Ben vazifemi yaptım kardeşim.

Her hikâyeye yüz liradan geçtim, eskisi gibi on liradan iki yüz elli liramı iç ettiler ama, ben iki yüz elli liraya bir büyük söz öğrendim. Arkadaş utanır, iş utanmaz...

Aziz Nesin

YAZISIZI

CAFERÜDDİN efendinin bahçesi son yağmurlardan sonra büsbütün güzelleşmişti. Sonbaharın tatlı, ılık bir perşembesinde Peşkirçiler mähallesinden yedi çocuk, bu bahçede sünnet edilecekti. Bahçenin kenarına çepeçevre karyolalar dizilmiş, karyolaların etrafı, kırmızı kordelâlarla, allı yeşilli krepon kâğıtlarıyla süslenmiş, sünnet çocuklarının baş ucuna rastlayan ağaç dallarına nazar boncukları, «Maşallah» lar asılmıştı.

Bu nazarlık günlerden beri devam ediyordu. Sünnet çocuklarına türlü türlü hediyeler alınmış, Çingene Osman'ın yardımıyla Sulukule'den üç kişilik bir saz takımı tutulmuş, ayrıca bir hokkabazla bir kuklacı kiralanmıştı.

Anneler, haminneler, dayılar, ağabeyler içeri dışarı gidip geliyorlar, bahçeyi daha çok donatmaya uğraşıyorlardı.

Fennî sünnetçi Hacı Mestan saat 14 de, elindeki körüklü çantasiyle evin kapısından içeriye girdi.

Hanifelerin Sami, sabahtanberi zır zır ağlıyor, «Katiyen sünnet olmam» diye tutturuyordu. Karyolaların etrafına, yavaş yavaş akrabalar, ahbablar, davetliler yerleştiriliyordu.

Caferüddin efendi, evinin bahçesini böyle hayırlı bir işe tahsis ettiği için son derece gururlanıyordu. Nalbur Necati'nin baldızı Sarı Müyesser de, böyle günleri gördükçe bir türlü evlenemediği için içlenip duruyordu.

Bahçe iyice kalabalıklaştığı vakit fennî sünnetçi Hacı Mestan, mutbağın önündeki taşlıkta, takımlarını hazırlamaya başladı. Yüzünü gözünü beyaza, burnunun ucunu da kırmızıya boyamış bir hokkabaz, elindeki defle sünnetçinin yanındaki yerini aldı.

Sünnet çocuklarını, kollarından, bacaklarından yakalamak için bekliyen Hüsamettinle Baba Hüsnü de sabırsızlanıyorlardı. Çocuklar gusülhanenin yanındaki odada babalarıyla, ağabeyleriyle beraber, başlarına gelecekte habersiz, kurma otomobilleriyle, kol saatleriyle, tüylü ayılarıyla oynuyorlardı.

Sulukule takımı, bahçedeki kalabalığın orta yerinde bir müddet «icra-i âhenk» ettikten sonra, bahçesini sünnet düğününe tahsis eden Caferüddin bey, birkaç söz söylemek maksadıyla kalabalığın ortasına doğru yürüdü. Ceketini ilikleyip, elini ağza götürerek birkaç sefer öksürdükten sonra konuşmaya başladı:

«Pek saygı değer, muhterem ve sayın misafirlerimiz!..

Bu mutlu sünnet düğününde sizleri aramızda görmekle ne kadar sevindiğimi Cenâb-ı Allah biliyor. Bize bugünleri gösterenlere ve evlatlarımızı huzur içinde sünnet etmemize çok teşekkür ederim. Sünnet deyip de geçme-

Sünnet Düğünü

★ Yazan: Adnan VELİ ★

menizi bilhassa rica ederim. Sünnet, bizim dini geleneklerimizin başında yer almakta olup, sihhî bakımdan son derece faydalı ve lüzumlu olduğunu, Avrupa ve Amerika doktorları bile kabul etmişlerdir. Bu hakikat ortada dururken, muhaliflerimizin ileri gelenlerinden bazıları sünnetsiz oldukları halde, milli iradeyi temsil etmiye yeltendiklerinden, kendilerini önemle protesto ederiz.

Sayın misafirlerimiz!...

Yüksek partimizin sünnet mevzuunda ne gibi hamleler yaptığını size birkaç satırla izah etmek isterim:

Eskiden bu memlekette sünnet düğümleri gayet sönük geçmekte olup, kuklacı ve hokkabaz bulmak bile çok zordu. Fakat partimiz, büyük bir istihsal seferberliğine başlayarak, memleketteki hokkabaz sayısını kısacık zamanda şaşılacak bir seviyeye ulaştırmıştır. Bugün, elimizdeki hokkabazlar sayesinde, yüzümüz de ima gülmektedir. Bizim yetiştirdiğimiz hokkabazlar, hüner bakımından eskileri gölgede bırakmaktadırlar. Meselâ şu anda cebinde beş kuruş bile bulunmayan bir hokkabaz, biraz sonra ceplerinden yüzlerce altın lira çıkaracaktır. Bu, kolay iş değildir

sayın misafirlerim, hokkabazların kazancı da eskisine nazaran, sekiz on misli artmıştır. Eskiden iyi bir hokkabaz günde en çok elli lira kazanırken, bugün bir hokkabaz, bir günde, binlerce liraya para bile dememektedir.

Kuklacılara gelince... Sayın misafirlerim!...

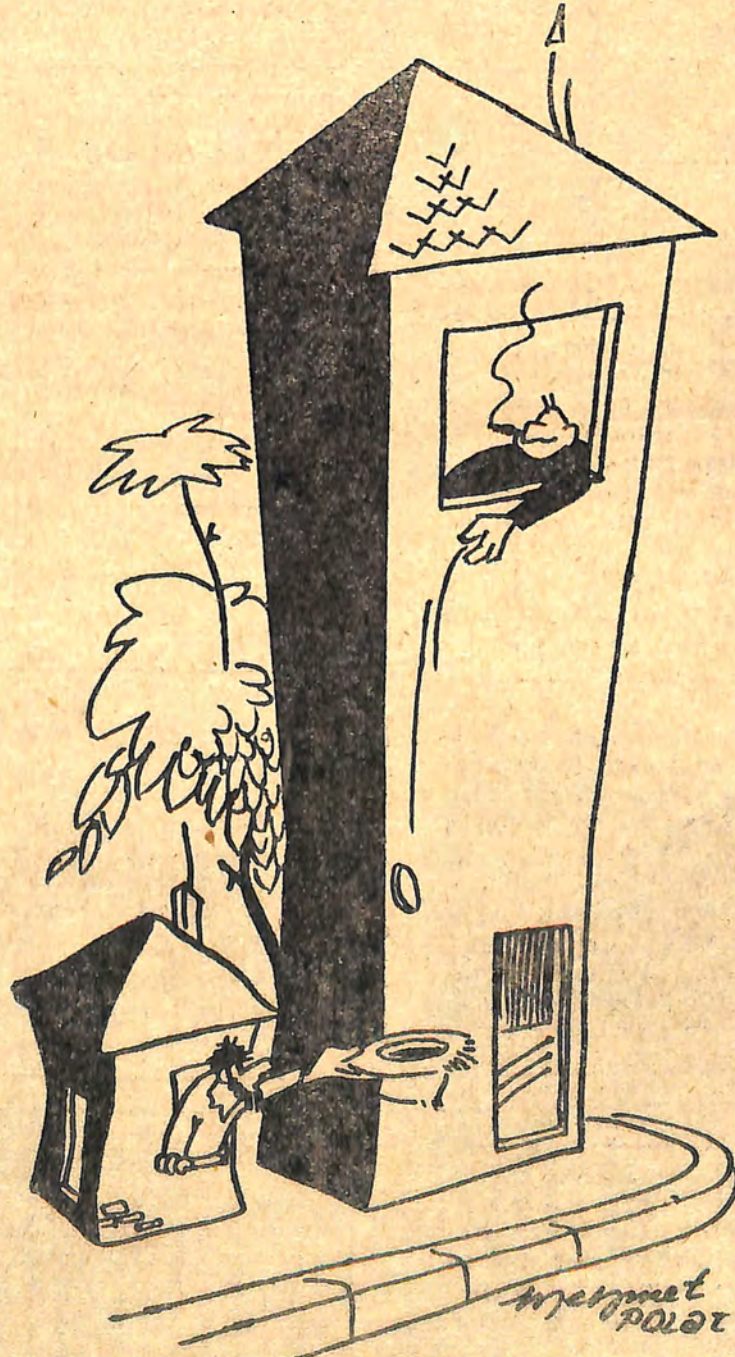
Bugün oynatılan kuklanın.. tarihimize bile eşi emsali görülmemiştir. Partimiz, yalnız kuklacıları değil, kuklaları da her sahada teşvik, etmekte bağrına basmaktadır.

Şimdi sünnet mevzuuna dönüyorum. Bugün burada yedi tane yavrumuzu sünnet ettirmek bah-tiyarlığımıza erişmiş bulunuyoruz. Muhaliflerimiz, sünnet için ustura bulunmadığını, bu yüzden sünnet işlerinin zorlaştığını iddia etmektedirler. Arkadaşlar!... Bizim elimizde bugün mevcut olan usturalar, hiçbir devirde, hiç kimsenin eline geçmemiştir. İki tarafta da kesin usturalarımız sayesinde, memleket bolluğa kavuşmuş, refah günden güne artmış, kalkınmamız hızlanmıştır. Bu usturalarla yeni nesli sünnet ettiğimiz vakit, müstakbel nesil de heyecanlı, coşkun ve keskin bir nesil olarak ortaya çıkacaktır. Sünnet tozuna gelince... Piyasada sünnet tozu bulunmadığı hakkındaki haberler baştan başa yalan ve uydurmadır. Elimizde yeter miktarda sünnet tozu mevcut olduktan maada, gerek E.P.U. memleketlerinden, gerekse müttefikimiz Birleşik Amerikadan, bütün Türkiye'nin üçer defa sünnet edilmesine yetecek miktarda sünnet tozu ithal edilecektir. Doların 902 kuruş çıkması, sünnetin maliyetine katiyen tesir etmeyecektir. Çünkü yüksek partimiz, bu dolar ayarlamasını yaparken, sünnet başına 515 kuruş prim vermediği de kararlaştırmıştır.

Sayın misafirlerimiz!...

Sünnet, bir iman meselesidir. Son günlerin olaylarına bakacak olursak, partimizin sünnet konusunda aldığı tedbirleri candan alkışlamak icabetmektedir. Çünkü bizler sünneti yalnız çocuklara değil, imansız muhaliflerimize de tatbik etmediği düşünüyoruz. İmansız insanın bize lüzumu yoktur. Bu bakımdan muhaliflerimizi de, en kısa zamanda sünneti şerif üzere sünnet ederek hepsini imana getirmeyi, en büyük memleket hizmeti sayarız. Maruzatım bundan ibarettir. Tanrı, şimdi sünnet olacak yavrularımıza kolaylık versin...»

Caferüddin efendi sözlerini bitirince bir alkış koptu. Ardından da taşlıktaki hokkabaz, def çalarak sünnet töreninin başladığını ilân etti. Fennî Sünnetçi Hacı Mestan, usturasını tımağının üstünde muayene etti. Sonra da, kapıdan çıkan ilk çocuğu görünce besmelesini çekti.

YAZISIZI

HEDEFİMİZ
YAĞLI
KUYRUK

Eylül
18
Perşembe
1958

Kuyruk

BASIMIZ, BASIZ, BEZ, SAPEZ, TAM, RAPEZ, GAZETE

Sayın Vatandaşlar!

Her nevi hırsızlığa karşı ufak bir ücretle sigorta olabilirsiniz. Olmazsanız mes'uliyet kabul etmeyiz

HIRSIZLAR DERNEĞİ

Samatya canavarı Halil İbrahim, Kasım Gülek'i itham ediyor

Başmakaledir ha!..

Yardım!

Son günlerde yardım için kulaklara peniz edilen koftileri radarlamış bulunuyorum. Ne çene yapıyorsunuz lan?! Biz kimse-den yardım mardum istedik mi?

Çakan çakmayan konuşuyor. Bir kere biz yardım filân istemedik. Coniler yalvardılar:

— Alın! Almazsanız ölümü mü öpün! dediler.

Biz de, Hristiyan ölüsü öpmektense almayı tercih ettik. Yâni ihtiyacımızdan almadık. Bu arada İngiliz çıkartması dedi ki:

— Size yardımla beraber Kıbrıs'ı da toka edelim.

Cevaben:

— Lüzum yok anan babam! dedik. Biz üç dört miting yapar, Kıbrıs'ı alırız. Sen kendini kayır.

Ayızınhaber Ağbi:

— Biz Orta-Doğu'da hırçın ve kızgın Türkiye'ye güveniyoruz! dedi.

— Ağzımıza bir parmak bal çalın. Bütün kovanlarımız sizin olsun! dedik.

— Yaşasın Türkiye!

Fırsatı kaçırmadık:

— Asker indirip indirmeyeceğinizi söyleyin de Adana hava alanına bar yapalım.

Samatya Canavarı, Halil Sağlamkereste'nin heyecanlı bir pozu.
(Foto: Moto)

On dört yaşında bir kızı ifal etmekten sanık bulunan Halil İbrahim Sağlamkereste, dün emniyet nezarethanesinde yaptığı basın toplantısında demiştir ki:

«— Selâmunaleyküm arkadaşlar! Sizleri karşımda görmekle gayetle büyük bir memnuniyet duydum, kızlarınızı hürmetle selâmlarım. Efendim.

Titiz bir vatandaş ortalığı karıştırdı

Titiz olduğu her halinden anlaşılan bir zat, dün Bâbıkapı semtinde yüzlerce insanın birbirine girmesine sebep olmuştur. Kasap Ohannesin dükkanından dana eti almak istiyordu.

o gün ben bir arkadaşımın evinden dönüyordum. Yolda, bahsi geçen kıza rastladım. Hüngür hüngür ağlıyordu. Yüregim parsellendi.

— Ağlama kız, ağlama. Üç gün kaldı bayrama! dedim.

— Nasıl ağlamayayım? Başımaya gayetle büyük bir felâket geldi, dedi. Evimi kaybettim.

— Eviniz nerde? dedim.

— İstanbul'da! dedi.

— Baban ne iş yapıyor? dedim.

— Eve ekmek getiriyor, dedi.

Acıdığımdan biraz okşadım. Daha fazla acımak için, evime götürdüm. Karakola götürsem, zavallıyı dövecekler. Evde deliksiz bir uykuya dalsın diye afyonlu çay içirdim. Kollarımda uyudu. Kendisine sabaha kadar acıdım. Bunda ne fenalık var arkadaşlar?! Ben gayetle büyük bir insanlık yaptığım halde, kız ertesi gün çıplak vaziyette karakola gitmiş. Dünyada utanma, ar-

lanma kalmadı. Sonra efendim, polisler beni yakaladıkları gibi komiserin karşısına diktiler. Suçsuz olduğumu bilmeyen komiser, gayetle büyük bir hiddetle sorguya başladı:

— Bu kıza ne yaptın?

— Bir şey yapmadım beyim.

— Peki, niçin anadan doğma?

— Bana ne beyim? Annesi böyle doğurmuş.

Komiser anlayışsızın biriy-

miş. Beni salıvermedi. Bu hâdise amcamın oğlu Demokrat olduğundan Kasım Gülek tarafından intikam maksadiyle tertip olunmuştur. E'imde vesikalar var.»

Bir arkadaşımız, Samatya Canavarına şu suali sormuştur:

— Elinizde ne gibi vesikalar var?

— Gaz vesikası var, benzin vesikası var, cam vesikası var...

Onsekiz yaşındaki Handan Yandan dün gece Türkiye güzeli oldu

Heyecanlı geçen müsabakada, jüri güzellerimizi bir hayli terlettikten sonra neticeyi şafakla ilân etti

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

6 OKKA

Adımız Andımızdır!

Yağlı kuyruk kapmak isteyen, bizi örnek almalı. 1950'den evvel fıkramızın başlığı «6 OK» idi. İktidar değişince, hemen «6 OKKA» yaptık. 1961'de yine Demokratlar kazanırsa, baş-

Tam o sırada Rusların Kuruşefi telefon etti:

— Conilerden yardım almayı. Biz iki mislini takdim edelim.

— İki mislini, sen Arap sevgililerine takdim et dedik...

Velhasılkelâm, Ruslara inat, Conilerden yardım aldık. Yalnız Ruslara değil, bizim Halkçılara da inat... İktidardan düştüğümüzde, onlara derhal ödenmesi gereken bir yağın borç bira-kacağız.

Bizimle şaka olmaz. Adamın ağzından girer burnundan çıkarız.

Hakkı DOLMAYIKAPTI

sırada, bir vatandaş mendilini burnuna tıkararak:

— Öf!... Ne pis koktu! demiştir.

Onun önündeki vatandaş:

— Vallahi benden değil!

Demişse de, daha önceki vatandaş:

— Peki, benden mi? diye dayatmıştır.

Onun önündeki, bunun önündeki derken, yumruklar savrulmaya başlamıştır. Bu arada kasap Ohannes, kuyruğa dahip titiz adamı kolundan yakalamış ve ezcümle demiştir ki:

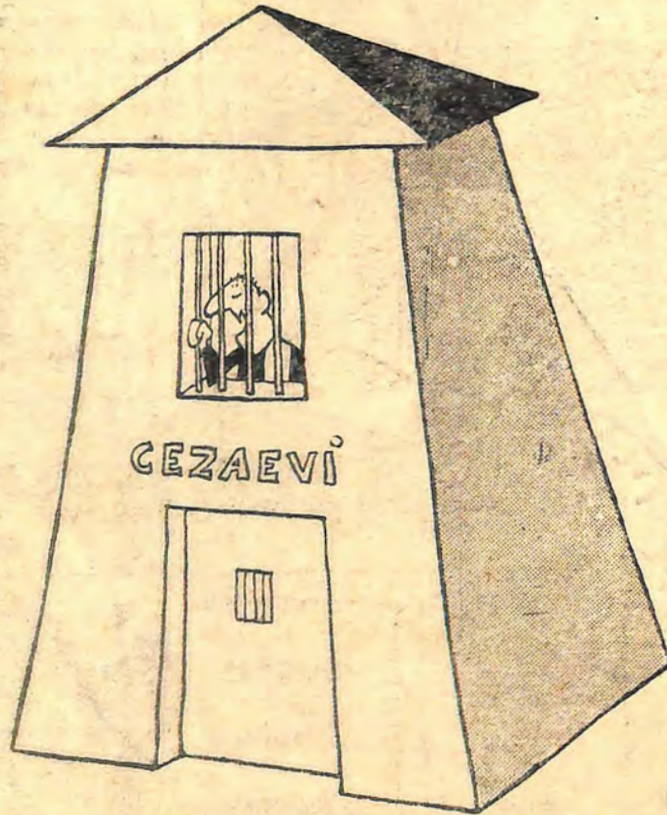
— Bu kuyruk, dana kuyruğudur. Elbet kokar. Beğenmoorsan, başka kuyruğa gir.

KUYRUK HABERLERİ

★ Gegen hafta Mısır Çarşısındaki zeytinyağ kuyruğunda bir anne yirmi sene evvel kaybettiği evlâdını bulmuş, sevincinden aldığı zeytinyağlarını komşularına dağıtmıştır.

★ Kuyruklarda dinlenmek için iş adamlarımızdan Mucit Açıköz'ün elde taşınır, portatif iskemleleri almak için halk kuyruğa girmektedir.

Gazeteler Mahallesinin açılış töreninde, Başvekil ev sahiplerine anahtarlarını verdi. (Gazeteler)

Gazeteci — Ahhh!... Bir de bizim evin anahtarını verseler!..

Resimde, derece alan üç güzelimizi görüyorsunuz. Vücutlarındaki izler, jürinin vermiş olduğu puvanları göstermektedir. (Foto: Kuyruk)

Gazetemizin tertip etmiş olduğu Türkiye Güzellik Müsabakası, dün gece patronun odasında yapılan sıkı bir elemekten sonra, gün ışımak üzereyken neticelenmiştir.

Patronun gözleri, burnu, dudakları, elleri ve kollarından müteşekkil jüri, Handan Yandan adında, on sekiz yaşında, anasının gözü bir kızı birinci ilân etmiştir. Dereceler şöyledir:

- 1 — Handan Yandan (İstanbul)
- 2 — Züleyha Yerimha (İstanbul)
- 3 — Belma Kurtluelma (İzmir)

Resimde derece alan üç güzelimizi görüyorsunuz. Vücutlarındaki izler, jürinin vermiş olduğu puvanları göstermektedir.

KRALİÇE İLE KONUŞTUK

Türkiye Güzellik Kraliçesi seçilen Handan Yandan'ı Zeytinburnundaki gecekondusunda ziyaret ettik. Handan Hanım: «Heyecan duyduunuz mu?» şeklindeki sualimizi:

— Hayır!
Diye cevaplandırdı. Şaşır-mamak elde değildi:
— Nasıl olur?
Gülümsedi:
— Komşu oğlanlarıyla staj yapmıştım.
— Hangi yemeği seversiniz?
— Karnıyarığı...
— Tatlılardan?
— Horoz şekerini... İlkoku-

la giderken alıstırdılar. Saatlerce emsem bıkmam.
— Erkeklerden!
— Önce sizin patronu, sonra Harem Canavarını...
— Hayvanlardan?
— Kazı!..
— Hiç yoldunuz mu?
— Her zaman yolarım. Hele besili olursa!..
Elimi cüzdan cebime doğru atarak kaçtım!

Alay - Olay

OTURMAK

AFER'de sayın Ragıp Akyavaş bir yazısında, oturmağa övgüler düzmüş.

Bay Akyavaş şöyle diyor:

«Umumiyetle şarklılar oturarak vakit geçirmeyi sevdikleri için misafirlğe gidelim demeyiz de sanki hiç oturmuyormuşuz gibi oturmağa gidelim deriz.»

Sayın yazar, oturmasını, bağdaş kurmasını bilmeyen, yol ortasında durup çene çalmasını da bil-meyen batılıyı yeriyor, «Ah, ah, bizim oturmamız gibi zevkli ne

vardır» demeye getiriyor.

Doğrudur, biz boşuna mı şapa oturmuşuz; hep bu oturmak yüzünden. En iyi yemeğimiz, oturmak. En keyifli yerimiz, oturak. En büyük eğencemiz, oturak âlemi. Vapurlarımızın en belirli işi, karaya oturmak. Padişahlarımız bile, tahta otururdu. Şimdi, en sıkı gevezeliklerimizin yapılmasına, oturum deriz.

Biz şapa oturmuyacaktık da, kim oturacaktı? Oturmasını bile bilmeyen Avrupalı mı?

«6 OK KAKA» diyeceğiz. Ondan sonrası Allaha kalmış.

Bugün olsun bugün yerim.

Yarına Allah kerim!

NOT: Bir okuyucumuz, mektup yazmak zahmetine katlanıp soruyor:

— Dükkânlarda kuyruk, vasıtalarda kuyruk, yazılarda kuyruk, kuyruk kuyruk kuyruk!... Söyler misiniz, bu kuyruğun altından ne çıkacak?

Kuyruk altından ne çıkar?...

Alkollü otomobil tevkif mi edilecek?

Dün Beyoğlunda bir trafik polisiyle şoför Debriyaj Hayri arasında çıkan münakaşa, adliyyede sona ermiştir. Hâdisе şöyle cereyan etmiştir. Ağacammî karşısında vazife gören trafik polisi Mehmet Özserbet, kesif bir alkol kokusu nesreden 667999 plâka sayılı taksiyi durdurup şoförüne niçin alkol aldığını sormuştur. Şoför Debriyaj Hayri, ağzına bir dirhem alkol koymadığını söylemiştir. Polis Mehmet:

— Öyleyse taksi neden alkol kokuyor? diye sormuştur.

— Alkolle çalıştığınan.

— Alkollü araba kullanmak değil, alkollü vaziyette araba kullanmak yasak.

— Türkçeyi senden mi öğreneceğim?

Diyan polis, bir zabıtlı şoför Hayri'yi mahkemeye sevketti. Bilgilerine müracaat ettiğimiz hukuk otoriteleri, şoförün serbest bırakılacağını fakat buna mukabil alkol alan otomobilin tevkif olunacağını söylemişlerdir.

Z A Y I

Eminönü ile Sirkeci arasında iki aded Darmason marka fasulye tanesi düşürdüm, bulup getirenler memnun edileceklerdir. Ali DARGELİRLİ

C ABİRİ kuma gömdük. Sahil kalabalıklaştı, fırlayıp milleti korkutacak. Biz de güleceğiz. Havasız kalmasın diye burnunu dışarıda bıraktık. Patlıcan gibi de bir burnu var keratanın. Gören kimbilir ne korkacak.

Biz bunları yaparken, civarda kimseler yok. Öyle olmalı Farkederlerse tadı kalınaz... Birazdan iki kız çocuğu düştü. Deniz kabuğu, deniz taşları topluyorlar. Örgülü saçlısı, sümüklerini çekerek:

— Sabahat, diyor, benimkiler on oldu.

Sabahat, dudaklarını büküp küçümsüyor:

— Olsuun! Böyle kırmızılın var mı?

— Ama, sende on tane taş var mı?

— Evde birçok var. On yüz tane var.

— Bizim evde daha birçok var. On yüz bin tane.

— Pışık!

— Var vallah!.. Hem, bizim evde radyo var. Sizin evde var mı?

— Var ya.

— Sizin evde çamaşır makinesi var mı? Bizim evde var.

— Bizim evde traş makinesi bile var.

— Bizde de var. Hem bizimki elektrikli.

Sabahat, Cabirin burnunu görüverdi:

— Bak ben de buldum! Senin böyle taşın var mı?

Çekti çekti, çıkaramadı. Oynatmak istedi, yine olmadı:

— Aaa, iki de deliği varmış.

Diyerek parmaklarını o deliklere sokup asıdı. Az ileride İnce Mehmetle güle güle bayılıyorlar. Bizim İnce Mehmedimiz, Yaşar Kemâlinkinin bir misli: Yüz yirmi kilo!

Mehmet:

— Cabir buldu dalgayı, diyor.

— Buldu ki buldu.

— Yarıda bırakacak.

— Bırakmaz, bırakmaz. Piyazlarız.

Kız, taş zannettiği burnu eliyle sökemedince, arkadaşının sopasını aldı. Sopanın ucunu Cabirin burun deliğine soktukten sonra kanırtmaya başladı. Bir bir daha derken...

— Haaapşuuu!..

Burnu gıcıklanan Cabir, bomba gibi patlamıştı. Kumlar havaya savruldu.

— Anneciğim. anneciğim!

Kızların ikisi de paniğe tutulmuştu. Arkalarına bakmadan kaçtılar... Cabir, ağzına giren kum tanelerini tükürerek doğrulmak istedi. Tepesine köktük:

— Erkeklik öldü mü?

— Komaya girdi... Ben vazgeçtim arkadaş.

— Niçin yahu? Ne güzel eğleniyoruz işte.

— Eğlenen sizsiniz, canı yanan ben...

— Yanan cân olsun. Senden kıymetli mi?

— Siz gömülseniz ya.

— Bu işi senden başkası beceremez. Sanatkar çocuksun vesellâm. Seninle iftihar ediyoruz.

Biraz saftandır. Şüpheli şüpheli:

— Yalan! dedi.

— Yemin edeyim mi?

Peşimden Mehmet başladı piyaza:

— Sevgili arkadaşım Cabir! Sen beynelmilel bir değersin. Bizimle gezip tozmana korkunç şekilde hayret ediyorum.

— Haydi be!

— Eğer samimi değilsem, Allah seni o kumdan çıkarmasın. Şimdi inandın mı?

— İnanmadım.

— Demek bizim tarafımızdan gömülmeye tenezzül etmiyorsun. Kırıldık doğrusu.

— Ediyorum, ediyorum. Kırılmayın.

Tekrar gömdük. Allahtan, gören olmadı. Mehmet:

— Bir çift geliyor, dedi.

— Gelsin bakalım.

Çift de çift hani. Tam birbirleri için yaratılmışlar. Kadın, imana kadar kadın. Kıpır kıpır... Erkek desen, Herkül'ün amca oğlu. Kaya gibi. Ama Yalçın Kaya gibi değil. Bendeniz, isimle tez zat teşkil ederim. Etmeseydim.

Vişne dudaklar aralandı. O, öpmeye kıyamıyacağınız, fakat ısıra ısıra kanatmaktan zevk duyacağınız dudaklar...

— Sevgilim, burada yüzelim.

— Yüzelim canım.

Kadın, Cabirin burnu için:

— Ruhi, şu taş neye benziyor?

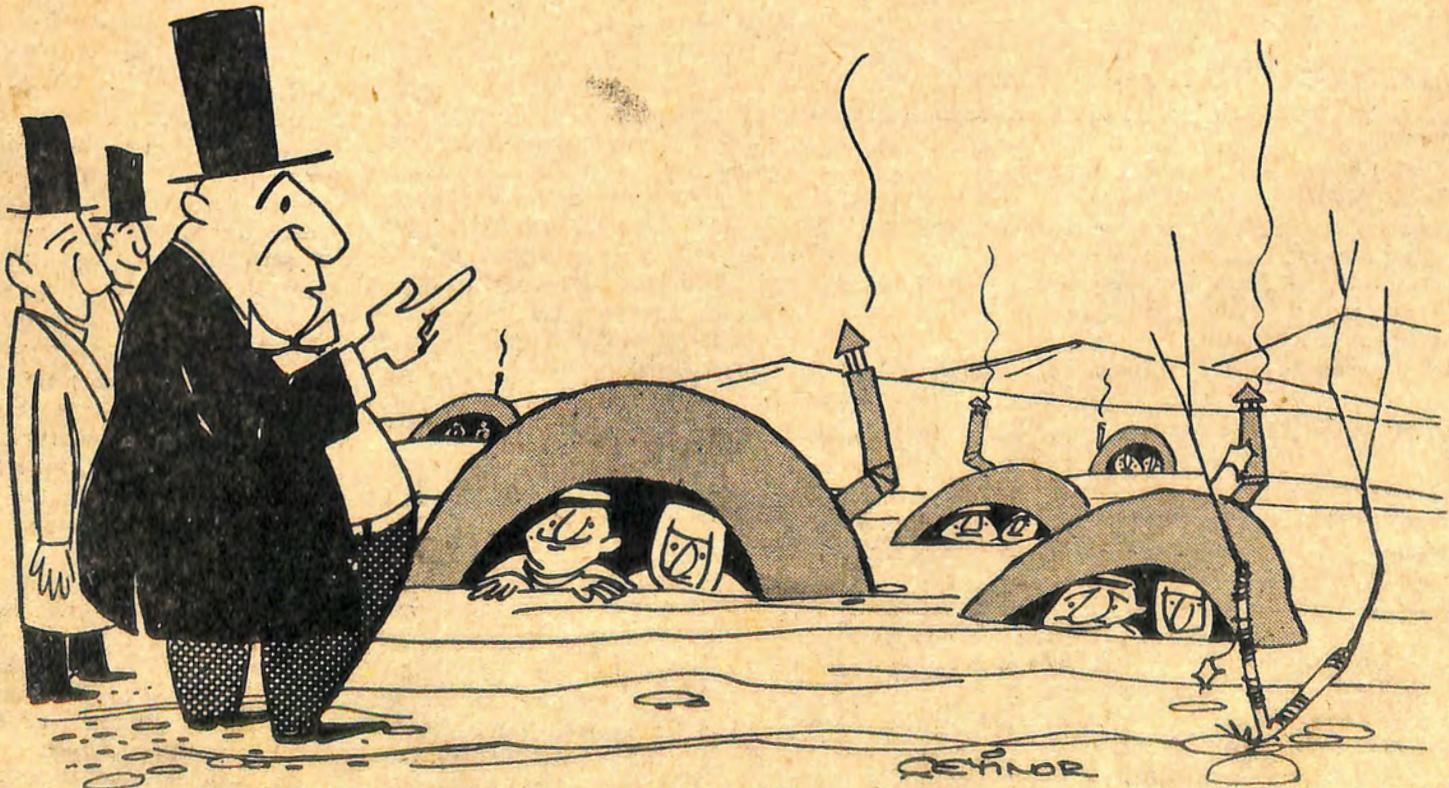
— Ne bileyim? Mantara benziyor galiba.

— Mantara da benziyor, şeye de benziyor.

— Şey ne?

— Soğan.

— Yok canım, havuca benziyor.

— Nasıl, memleketli bacalarla denetaceğiz dememiş miydin?...

Çıkarmaya çalıştılar. Genç adam zorlanırken:

— Bu, taş değil! dedi. Yumuşacık bir şey. Et gibi.

Cabir, kumları püskürte püskürte konuştu:

— Gibisi fazla. Bırakın yerinde dursun.

Trenin, vaktinde geldiğini gören bir istasyon memuru kadar şaşırdılar. Kadın:

— Aaaa, burunmuş! dedi.

— Elbet burun ya. Paçacı kemiği mi sandın?

Salak salak gittiler. Yine üçümüz kaldık. Cabir kararını vermişti:

— Yetti artık.

— Yeter mi kardeşim? Böyle şeye doyum olmaz.

— Olmazsa, biraz da siz gömülün.

Mehmet iyi yağcıdır:

— Sözümüze kulak vermiyorsunuz ki... Bunu senden başkası kıvıramaz. Bir kere, ihtisas işi! Herkesin yiyeceği halt değil.

— Ben halt yiyeyim; siz seyredin. Amma kıyak film.

Yalvardık yakardık gömdük. Mehmetle sigaraları yaktığımız sırada, bir şişman adam پیدا oldu. Bu şişko, gelip gelip de Cabirin burnuna oturmaz mı?

Mehmet seslendi:

— Cabir, sen parfümden anlar-sın. Buna ne derler?

Ben de:

— Bey amca, dedim, güle güle oturun!

— Evi mi söylüyorsunuz? Sağ olun ama, ben kiracıyım.

— Şimdi oturduğunuz yeri söylüyorum. Altınızda taş var. Rahatsız olacaksınız. Kalktı:

— İyi ki söylediniz. Yoksa rahatsız olacaktım galiba. Namussuz taş!...

Cabirin burnuna şiddetli bir tekme salladı. Kumların altından bir inilti duyuldu: — Ihhh!...

Şişko, büyük bir taş yakalayıp geldi.

— Ne yapacaksın? dedim.

— Sunu kıracağım! Az daha beni rahatsız edecekti.

Bilmeden, Cabiri öbür dünyaya gönderecek. Ölüne dikildik:

— Kırdırmayız arkadaş! Memlekette kanun var, nizam var.

— Memlekette kanun, nizam varsa, istimlak de var.

Taşı elinden aldık. Şişko Cabirin tam üstünde tepinmeye koyuldu:

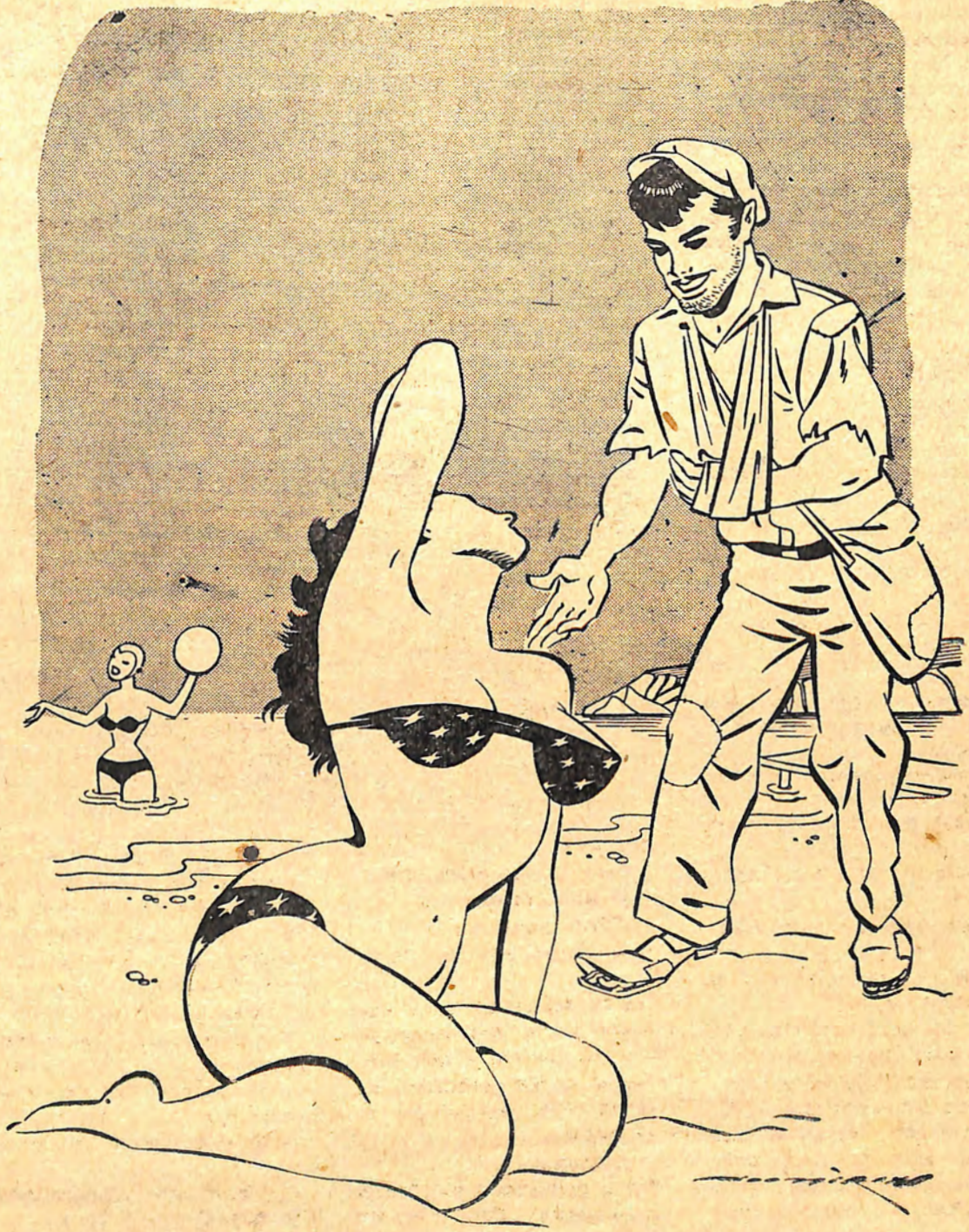
— Verin benim taşımı, verin!.. Verin heee!

— Sus yahu! dedim. Seni mi dinliyeceğiz? Kazık kadar adam-sın. Yaşından utan.

Tepinmekte devam ediyor. Cabir pestile dönmüştür. Mehmede söyler gibi yapıp:

— Cabir, diye bağırdım, üküt şunu!

Adam, hem yalvarıyor, hem kendini yerden yere atıyor. Yer umurumda değil ama, altında Cabir var. İniltiler, yüreğimi kanatıyor: — Ihhh, ihhh!...

— Ayol, burada ne vereyim sana?
— Gönlünüzden ne koparsa!..

Şaşılasi haber

HAVADİS gazetesindeki bir haberin başlığı, ne kadar anormal bir durum içinde bulunduğumuzu anlatıyor. Bir haberin gazeteğe geçmesi için, o haberde bir olağanüstülük bulunması gerekir. Yoksa ne diye gazeteler yazsın... Sonra bir olay gazetede, olayın nemine göre yer alır. Önemsiz olaylar, tek sütunda, küçük verilir.

Havadis gazetesinin «Şehir Haberleri» nde, üç sütun üzerine yer alan kocaman haberin başlığı şudur:

«İlk okulların yakacak ihtiyacı karşılandı.»

Bu haberi Havadis, üç sütun üzerine vermiş? Peki, ne olacaktı? İlk okulların yakacak ihtiyacı karşılanmıyacak mıydı? Böyle bir ihtimal de var mıydı? Herkesin bildiği, her yıl kış üzeri, yalnız ilk okulların değil, her yerin yakacak ihtiyacı karşılanır. Bu,

gayet tabiidir. Böyle olaylar gazeteğe geçmez, hele üç sütunluk yer, hiç almaz.

Ama biz öylesine anormal hayat şartları içinde yaşıyoruz ki, ilkokulların yakacak ihtiyacının karşılanmış olması, bizi sevindiriyor, bize çok önemli, coook da olağanüstü geliyor. Bu gidişle gazetelerde, «Dün fırınlarda ekmek çıktı», «Bugün sular akacak» gibi büyük başlıklar görürseniz, hiç şaşmayın. Şaşmayın ve yaşamakta olduğunuzu anlayın.

Dilenci

Merhametli ve yaşlı kadın dilenciye para uzatarak:

— Al bunu zavallı adam, dedi. Topal olmak feci bir şey ama şükret! Ya kör olsaydın...

Dilenci başını salladı:

— Haklısınız efendim. Ben körken fırsattan istifade edip hep kalp para veriyorlardı...

kötü Alışkanlık Yüzünden

Sevgili Gilberte;

Son mektubumun kısa olduğundan şikâyet ediyorsun. Daha tafsilât istiyorsun. Artık sükûnete kavuştum. Her şeyi anlatabilirim.

Evet, Jean-Paul'den ayrılıyorum. Neden mi? Hele dinle. O'nunla ne şartlar altında evlendiğimi hatırlarsın. Sevdâ gözümüzü büyüyünce herşey tozpembe görünür. Jean-Paul'ün doğ ştan miskinliği bana iyi yüreklilik, kaballığı erkeklik, gevşekliliği bilhassa yapılmış bir ihmalkârlık gibi gelmişti. Balayımızı geçirdiğimiz Alp dağlarının kar ve güneşinin yarattığı bir mucize... Bir hayal... Zannetmişim ki, hayatımda aradığım ideal erkek o değilse bile, beni içinde yüzdüğüm can sıkıntısından kurtaracak insandır. Yirmi altısına basmışım. Artık ciddi bir kadın olmalıydım. Değil mi ama? Kendimi bir türlü ağır başlı bir doktorun karısı diye tasavvur edemiyordum ama, oldu işte. Versailles civarına yerleştik.

İşler tıkrında gidecekti. Jean-Paul hastalarıyla, ben kendi ufak tefek işlerimle uğraşacaktım... Caktım diyorum, şu kötü tesadüfî hesaba katmadığımız için...

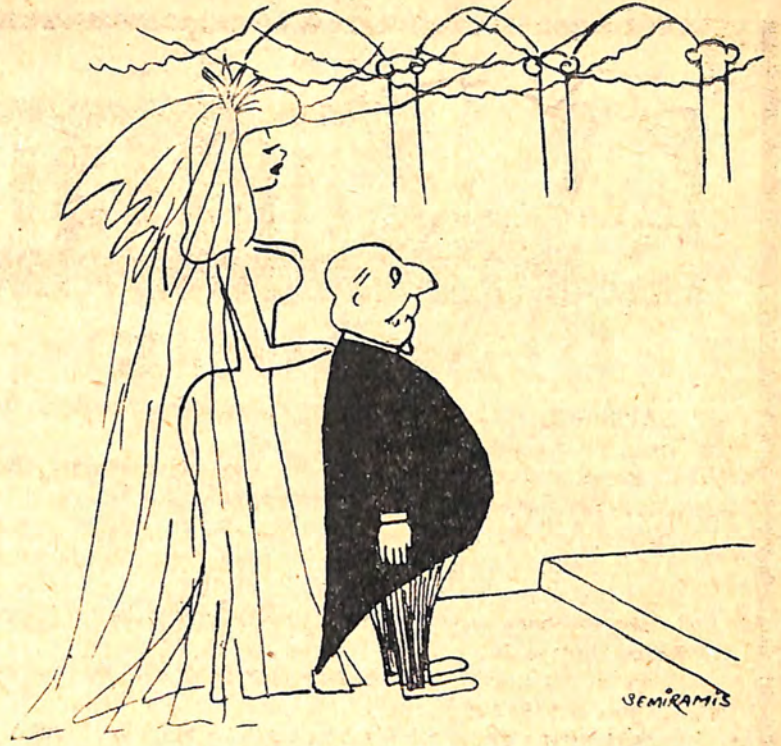
Kocamla ya sofrada, ya bazı traşçılarla birlikte bir masası başında, ya da tiyatrodâ buluşabiliyorduk. Ne rahatlık. Ne rahatlık! Zamanımızın kalan kısımlarını, ikimiz de kendi mesleğimize, havamıza uygun şekilde harcıyorduk. Şayet şu veya bu sebeple görüşmemiz icabederse, bir usul tut

turmuştuk: hastabakıcının okuma sına mahzur görmediğimiz konuları küçük pusulalara yazıp birbirimize yolluyorduk. Bu da başlıbaşına bir eğlence ve oyalanma oluyordu bizim için.

Bir akşam, şu hayatımın altını üstüne getiren akşam, Jean-Paul'ün masası üstüne bir haber bıraktım: «Christiane beni ahbablarımdan birinin evine götürüyor. Sabaha karşı dönerim. Sakın merak etme.»

Christiane'a da önceden haber verdim. Kendisine güvenim vardı. Herhangi bir yanlışlığa yol açmak istemiyordum. Senin anlayacağın, mümkün olan her türlü ihtiyat tedbirlerini almıştım. Uçuyordum âdetâ. İçim rahatı, kalbim çarpıyordu. Neden mi diyeceksin? Çünkü birkaç haftadanberi Fabien adında bir genç bana esash kur yapıyordu. Ona belli etmiyordum ama, benim de içim gidiyordu. Düşünsene bir kere? Evli olduğum halde bir âşıkım olsun, bir macera yaşıyayım!...

Sana nasıl anlatayım o insanın kanına giren, kalbine yerleşiveren şeytanı? Gayet yakışıklı, kadınları baştan çıkarmak için yaratılmış, sesi yumuşak ve tesirli, boylu boslu, esiner tenli, at'et yapılı bir genç... Her şeyi alaya alan haliyle insanı sırasından deliye çevirmesini de öyle biliyor ki. İhtimal kendinden biraz fazlaca emin arı, o da haklı doğrusu... Dayanılır gibi değil. Bilirsin, Gilberte'ciğim; böylesine yakışıklı

— Uygunsuz çift I...

erkeklere hiç mi hiç yüzüm yoktur.

Fabien, beni Rambouillet yakınlarında handan bozma bir otele götürdü. Burası tam bir kervansaraydı. Ufak ölçüde tabii. Geleni gideni az bir kır evi. Yemekte et nefisti, şarabınsa lezzetine diyecek yoktu. Sana daha fazlasını anlatmama hacet var mı? Geceyi nasıl onun kolları arasında ezile geçirdiğimi filân? Ertesi sabah daha şafak atmadan beni evimin yakınlarına getirip bıraktı. O saatte bütün Versailles horul horul uyuyordu. Ben de, yatağıma girer girmez tatlı, derin ve rahat bir uykuya daldım.

Jean-Paul'ü odamda görünce şaşım. Çünkü hiçbir sabah viziteye çıkarken yanıma uğramazdı. Âdeti değildi. Üstelik beni bir türlü de uyandıramamıştı. Lâkin kendime gelir gelmez. Jean-Paul-

ün aklının başından gittiğini anladım. Evet, akli başında değildi. Hiç mukaddemeye lüzum bile görmedi. Hemen suçumu yüzüme vurdu. Neye uğradığımı anlayamamışım. Hem öylesine tafsilât veriyordu ki, şaşarsın. Nereye gitmişim, hangi odada yatmışım... Hepsini, hepsini biliyordu. Verecek cevap bulamadım. İlk düşündüğüm şu oldu: besbelli beni takip ettirmişti! Hoş, bu onun yapacağı iş değildi ya... Meğer ne beklenmedik, ne aksi bir tesadüf neticesi öğrenmiş!

Sırası gelmişken sana mahrem bir itirafta bulunayım. Bunu söylemezsem zaten Jean-Paul'ün hâdiseyi nasıl öğrendiğini anlamana imkân kalmaz. Bazı kadınlar, erkeklerle beraberken ileri geri sözler söylerler, sesler çıkarırlar. Benim kötü bir alışkanlığım vardır: Aşka gelince şarkı söylerim. Hem de aynı şarkıyı... Yalnız bu, içinde bulunduğum ruh haline göre mırıltıdan yüksek sesle söylenen bir neşeli nağmeler dizisi haline kadar değişir. Jean-Paul'e karşı zaafımı yukarıda anlattım. İşte felâketim! bu kötü alışkanlık hazırladı.

Jean-Paul'ü gece yarısı bir hastaya çağırmışlar. At amış bir otomobile gitmiş. Dönerken, aksilik bu ya, otomobil ârızalanmış. Hem de nerede? Bizim kaldığımız handan bozma otelin iki adım ilerisinde. Jean-Paul, de, geceyi aynı çatı altında geçirmeğe mecbur olmuş.

Onu asıl deli eden, başka hiç bir şeyle karıştırılması imkânsız olan şarkımı işitmiş olması değildi, sanıyorum. Asıl dört def: bu şarkıyı söylemiş olmam çileden çıkarmış onu...

İşte böyle, şekerim. Şimdi de ayrılıyoruz. Selâm...

Marie-Christine

Yaşınız ne olursa olsun...

Kazanır kazanmaz derhal almaya başlayacağınız **GELİRİ** size yalnız **Aylık Gelirli Küçük Tasarruf Hesabı** sağlar

Bu hesaba yalnız bir yıl ayda en az **25** lira yatırırsanız **500** Liraya kadar Aylık Gelir ikramiyelerinden

Erenköy'de Apartman Daireleri ve zengin Para ikramiyelerinden faydalanırsınız

Son para yatırma günü : 30 Eylül bin dokuz yüz elli sekiz
Keşide günü : 8 Ekim bin dokuz yüz elli dokuz

EMNİYET SANDIĞI

CELÂL GÖREN

162

MİLLETLER GÜLÜYOR

Vasiyetname!

A DAMCAĞIZ ölüm döşğinde son dakikalarını yaşıyordu. Karısını yanına çağırdı ve:
— Sarah. dedi. Ben ölüyorum, sana bazı şeyler söyleyeceğim. Ben ölünce bu vasiyetlerimi yerine getireceğine söz ver...

Kadın ağlayarak:

— Söz... dedi.

Hasta başladı:

— Ben öldükten sonra mağazayı David idare etsin.

Karısı itiraz etti:

— Fakat kocacığım, Harry mağaza işlerinden çok daha iyi anlar... O tam iş adamıdır.

— Peki, Harry olsun. Ama benim mavi arabayı Joey'e ver.

— Nee... Büyük arabayı ha! Dünyada olmaz. Benny'nin ailesi çok daha kalabalık, o araba tam ona göre. Joey küçük arabayı alır.

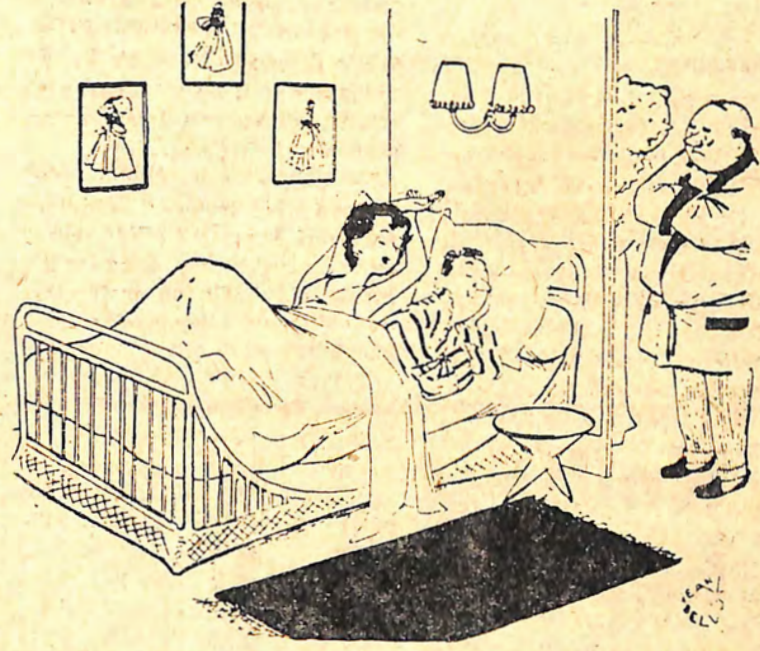
— Pekâlâ, pekâlâ... Öyleyse sayfiye evini de Shirley'e bırakıyorum.

— Kocacığım bilirsin ki Shirley o semtten nefret eder. Rose ile ise...

Bu son itiraz üzerine sabrı taşmış olan ölüm hastası öfke ile:

— Kim ölüyor yahu, diye bağırdı. Sen mi, ben mi?

(İngiliz)

Kadın — Artık yarın sabah bir evlenme teklifi yapar sanırım!...
(Fransız)

Büyük istidat

Ken Murray menajерinin yazıhanesine girdiği zaman adam:

— Bana bir daha telefon etmeyin, size iş veremem diyerek hırsla ahizeyi yerine koydu.

Ken Murray sordu:

— İstidatsız bir artistlik heveslisi galiba ha!

— Yok canım, tam aksine o kaçar istidatlı ki, benim işime yaramamasının sebebi bu Frank Sinatra gibi şarkı söylüyor. Frei Astair gibi dans ediyor ve Errol Flynn gibi dövüşüyor...

Ken Murray bir ısıklık çalarak:

— Fakat azizim dedi. Sen bu delikanlı ile milyonlar kazanabilirsin...

Adamcağız boynunu büktü:

— Evet ama dostum, o bir delikanlı değil, genç bir kız...
(Amerikan)

Talih

Mr. Jones'un üç erkek çocuğu birden olmuştı. Yolda papazla karşılaştı. Din adamı:

— Tebrlik ederim Mr. Jones dedi. Duyduğuma göre talih size gülümsemiş, baba olmuştunuz.

Mr. Jones:

— Gülümsemek mi, dedi. O bana kahkaha attı...

(Kanada)

İstintak!

Hâkim, sanığa sorar:

— Demek amcanızın hiç çocuğu olmamıştı öyle mi?

— Evet, sayın hâkim!

— Peki, ya babanız? Onun çocuğu var mıydı?

(İspanyol)

YAZISIZI

(Amerikan)

Sağlam mal

Amerikalı iki pantolon askısı fabrikatörü karşı karşıya geçmişler birbirlerine mallarını methediyorlardı. Birincisi:
— Bizim askılar o kadar sağlam ve elastik oluyor ki, dedi. Geçen gün deneme için

bir askının her iki ucuna beşer katır bağladık. Hayvanlar çektiler, çektiler koparamadılar...

Öbürü istihfafla:

— Püf, dedi, bu da bir şey mi? Ben geçen gün New York'tan trenle Filadelfiya'ya geliyordum. Trene az vakit kalmıştı acele ile koşarken askım istasyondaki parmaklığa takılmış haberim yok. Trene bindim. Filadelfiya'ya geldik. Kondüktör trenin kapısını açtı ve inmek üzere yerimden kalkınca kendimi gerisin geriye New York'ta buldum. Bu bizim cenabet askı ben çekmişti!...
(Amerikan)

Hayırlı evlâtlar

İhtiyar çiftçi, misafirine iki delikanlı resmi göstererek:

— Oğullarım, dedi. Biri doktor, biri ise avukat oldu.

Misafir sordu:

— Ne kadar iftihar edersiniz onlarla değil mi?

İhtiyar adam başını salladı:

— Tabii... Bilhassa mesleklerine çok bağlıdılar. Geçen sene bir tren kazası geçirdim. Doktor olan oğlum beni hemen tedavi etmek istiyor, avukat olansa topal kalırsam büyük bir tazminat alabileceğimizi söylüyordu. Ne yapacağımı şaşırıp kalmıştım doğrusu...
(Alman)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 32 —

Kâğıtları için için küfrederek okumağa giiristi.

Birisi; «Avrupa denilen küfür diyarında elektrik adındaki şeytan icadı ile binaların berheva edilmekte olduğunu ve orada bulunan Contürklerin bundan istifade ederek Babıâliyi, sarayı hümayunu atmak için tertibat almakta bulunduklarını bir memba mevsuktan istihbar eylediğini ve şayet kendisi Paris Sefareti seni-

yesine tâyin olunursa bu işin önüne geçeceğini..» bildiriyordu.

Bir diğeri: «Mübarek didarı hümayunlarını gece rüyasında gördüğünü ve resî hümayunlarının üzerinden ay doğduğunu» tebsir ediyor, atıye dileniyordu.

Gene bir başkası: «Biraderi şehriyari Reşat Efendinin, harem ağalarından birine esma çektirmekte olduğunu, ve maksadının ne olduğunu bilememekle beraber keyfiyeti zatî şahanelerine

arzetmeyi bir sadakat vazifesi bildiğini...» söylüyordu.

Hulâsa, her biri birer tezvir örneği olan bu jurnalların hepsini okuyup sıraya koyan başkâtip, kalktı. huzura gitti.

Abdülhamit, kendi eliyle, ve hususî marangozhanesinde yapmış olduğu yüksek perdeli yazı masasının önünde oturmuştu. Sırtında, kapalı bir İstanbul, üzerinde kukuleteli bir avniye vardı. Ayaklarında, «mabeyin bi-

çimi» kalos-kundura taşıyordu. Başındaki fes, bermutat kalıpsızdı.

Hafif bir öksürükle, geldiğini belli eden başkâtibe doğru döndü.

— Maruzat mı?

Başkâtip, yerle beraber temenna etti.

— Evet, efendimiz.

— Şayanı dikkat bir şey var mı? Oku, bakayım.

Paşa, önceden ezberlemiş gibi, meallerini hafızasında tuttuğu bu bir alay hezeyanı okumağa başladı. Günü gününe değil de, hattâ saati saatine uymıyan padişah, başka vakit olsa, ortalığı birbirine kattırarak kadar ehemmiyetle telâkki edeceği jurnallara aldırmadan geçiyor, en ehemmiyetsiz görünenlere ilişiyordu.

Bu meyanda, Paris Sefirliğini istiyen adamın ihbarına dudak bükü. Atıye isteyene cevap bile vermedi. Reşat Efendinin esma çektirmesine aldırmadı.

Derken, sıra, taşra postalarından birinin damgasını taşıyan, yemeni kâğıdından yapılmış âdi bir zarf içerisinden çıkan altı mühürlü, âdi bir eseri cedit kâğıdına yazılmış bir jurnala geldi. Bu, bizim İzzeti Efendinin özene bezene yazdığı kâğıttı.

Başkâtip bunu da okuyunca, hünkâr nasılsa durdu:

— Bir daha okuyunuz! dedi.

Hitapta, böyle cem sigası kullanması, mevzubahsolan işe ehemmiyet attığını gösterirdi.

Başkâtip, kelimeleri taneliye rek, bir daha okudu.

Hünkâr sordu:

— Nereden geliyor, bu?

— ... kazasından.

— Mühür kimin?

— Satılmış bin Hüseyin.

— Başka bir sıfat, filân koymamış mı?

— Hayır efendimiz.

— Hulus ile yazıldığı belli. Bu bahsettiği Âdem Efendi kimdir? Biliyor musunuz?

— Hayır efendimiz.

— Şimdi Dahiliye Nâzırından sordurun, tahkik ettiriniz.

— Başüstüne, efendimiz!

— Söyleyiniz, derhal azlını arzetsinler.

— Ferman buyurulur, efendimiz!

— Hem. sorarsınız: Nasıl oluyor da, böyle menşei, mazisi karışık adamları bir kaza kaymakamlığı kadar mühim vazifelere geçiriyorlar?

— Sorarım, efendimiz!

Abdülhamit susmuştu. Esasen

Kalitesi hep aynıdır!

Unilever'in müttehassısları tarafından tatbik edilen en müttekâmil ameliye sayesinde ve bu firmanın diğer fabrikalarında çalışan yüzlerce insanın tecrübesinden istifade edilerek, VITA yüksek kalitesine erişir. İmâl edilen bütün yağlar da bu aynı muameleye tâbidir!

Bunun içindir ki VITA satın alırken hep aynı olan Kalitesinden eminsiniz. VITA aynı zamanda fevkalâde besleyicidir ve çok kolay hazmedilir.

En iyinin iyisi yoktur.

V. 73

maruzat da hitama erdiğinden, başkâtip geri geri çekilerek, huzurdan çıkmaya hazırlanıyordu. Birdenbire, padişah:

— Durunuz! dedi.

— Efendimiz!

— Bu adama da mükâfat vermeliyim.

Başkâtip, ağız açmadan el pençe divan, bekliyordu. Bir lâhza düşünceden sonra, hünkâr, lâkır-dısını tamamladı.

— Kendisine, kapıcı başlık rütbesiyle, bir de Mecidi nişanı ih-san ettiğimi divanı hümayuna tebliğ edini.

Başkâtip, iradei seniyyeyi tebellûğ ettiğini bir temenna ile teyit etti.

O akşam, Dahiliyeden giden şifre bir telgrafla, Âdem Efendinin memuriyetine, nihayet verilmiş, kaymakam vekilliğine Naip Efendi tâyin olunmuştu.

Bu havadis, kazada top gibi palladı. Zavallı kaymakam, bey-ninden vurulmuşa dönmüştü. Bu meseelin nereden ve ne münasebetle geldiğini bir türlü keşfedemiyordu.

Yıllarca süren memurluk hayatında bir tek kerre lekelenmemiş bir suiistimal etmemiş, vazifesinde ihmal göstermemişti. Tam, tekaütlük müddetini doldurmaya bir iki sene kalarak başına gelen bu felâketi izah etmeğe kadir değildi.

Maamafih kadere boyun eğerek, gitmeğe, İstanbula dönüp, orada başının bir çaresine bakmağa hazırlanıyordu.

Bu arada, vergi kâtibinin himmeti ile, kaymakamın felâket sebebi, kasabanın içinde, dilden dile dolaşmağa başlamıştı.

İşin iç yüzüne vâkıf olan halka bir ürkeklik geldi. Satılmış-tan, namuslu adamlar, kendi hal-lerindekiler gocunuyorlardı.

Ne olur, ne olmaz? Bu adamda bu huy ve bu iktidar varken, ondan uzak dolaşmak hayırlı idi.

Kaymakamı teşyi edenler arasında, Hacı Rıza Bey de vardı.

Adamcağız, damadının hesabına mahcup oluyor, vapurun güvertesinde, süklüm püklüm duruyordu. Âdem Bey, kendisine veda için elini uzatırken:

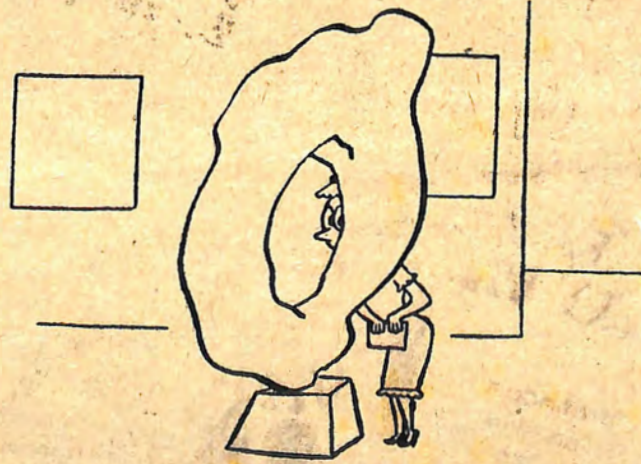
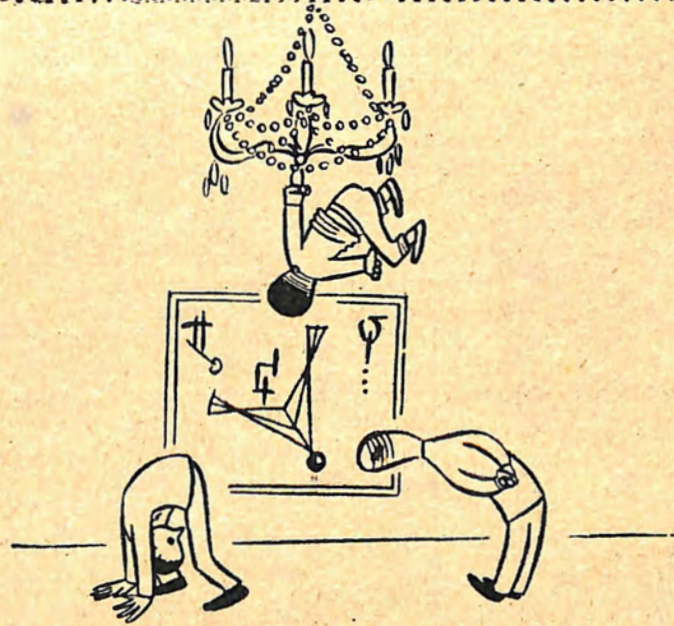
— Darılma anma, Hacı Bey... dedi, senin damat malmış, mal!... Ayağını tetik al, yarın öbür gün, senin de başını yakmasın!

Zavallı adam başını önüne eğmekten başka hiçbir mukabelede bulunmadı...

Dünyada itibar kazanmak, saygı görmek, yalnız fazilet erbabının nasibi değildir. Edepsiz ve zalim olanlar da, halk, saygısından ekseriya pay ayırır. Vakıa bu saygı ve itibarın içinde korkunun da büyük rolü vardır. Şerrine lânetli deyip de, öpülen eller, bu korkunun âmil ve müessir olduğunu bile bile, o saygı ve itibarı kabul ederler. Maksatları hasıl olmuştur. Artık bunun iç yüzünü araştırmazlar.

Satılmış, bir iki ayın içerisinde,

MODERN San'at

BOB
DESETA

kasabada iyiden mevkî sahibi ol-muştu. Rütbesinin menşuru ile nişanının beratını, kaymakam vekilî olan Naip, bizzat ayağına götürmüş, eşraf sıra ile tebrike gel-mişlerdi. Çarşıdan geçerken, dükkâncılar, kahvenin önünde o-turanlar ayağa kalkıyorlardı. E-meti Hanım bile kocasına ısın-mıştı. Hele cülûsü hümayuna müsadif 19 ağustos günü, yakası ile kolları sırmalı üniforması-nın içinde görünce, aslanlara benzettiği ayaline nazar değme-sin için, pantolonunun cebine u-sulcacık bir tutam okunmuş ü-zerlikle göreotu koyuvermişti.

İzzeti Efendi, kasaba erkân ve eşrafından öcünü aldığından do-layı kendini bahtiyar sayıyordu. Satılmışı da artık tamamıyla kendine bendetmişti.

— Gördün mü, velinimetim?... Diyordu. Anladın mı sertacı ib-tihacım?... Bu abdi kemterin, bu bendei bimiktarin, yalnız kendi kendine vefa etmez. Ben efendi, inşallahı taala, makamı ve-zarete kadar ulaştıracağım. İzzeti denilen kelp böyle saduk bir kuldur. Bir ilkme ekmegin, bir iltifatın şükran borcunu kırk yıl değil, ömrü vefa ettikçe ödeme-ge bakar.

Eskiden, böyle sözlere hiç ol-mazsa bir: «Eksik olma!» ile mu-kabele eden Satılmış şimdi bu kadarını da esirgiyordu. Kendin-den emindi. Kibirinden, azame-tinden geçilmiyordu artık.

Her akşam yemekten sonra se-lâmlığa çıkıyor, İstanbulun en sayılı vezirleri gibi âdeta divan kuruyordu.

Bu resmi kabullere gelen gele-ne idi. Bütün hükûmet erkânı, Malmüdürü, Nüfus memuru, Mahkeme heyeti, vergi, tapu, muhacirin müdürleri, rüştiye ve sübyan mekteplerinin muallim-leri, tabur ağası, eşraf, hattâ Er-menî marhasası ve Rum metro-polit vekiline varuncaya kadar Satılmış Efendinin konakına can atıyorlardı.

İzzeti Efendi, kendine konakta bir nevi kâhyalık vazifesi uydur-muştu. Misafirlerin kahvelerini o düşünüyor, cigaralarını o veri-yordu. Artık, haremden de mevkî-ini sağlamalmıştı. Merdiven a-yağından, Hacı Beyin hanımına:

— Abla!...

Diye sesleniyor, Emeti Hanıma:

— Kızım!...

Diye hitap ediyordu. Aşçıya karışıyor, hizmetçileri paylıyor-du. Mutfak masrafını kâmilten emri vaki yaparak eline almıştı. Buradan da tabii üç beş yutunu-yordu.

Zaten. Satılmışın kazancı yo-lunda idi. Hep o jurnalcılığının verdiği korku ile, kimse rakip olarak karşısına çıkamadığı için, bir takım taahhütleri, yüksek fi-yat ile kendi üzerine almıştı. Kabzımalık ediyor, tefecilik ya-pıyor, aşâr iltizamına girmiş, para oluk gibi akıyordu.

(Devamı var)

YAZISIZ!

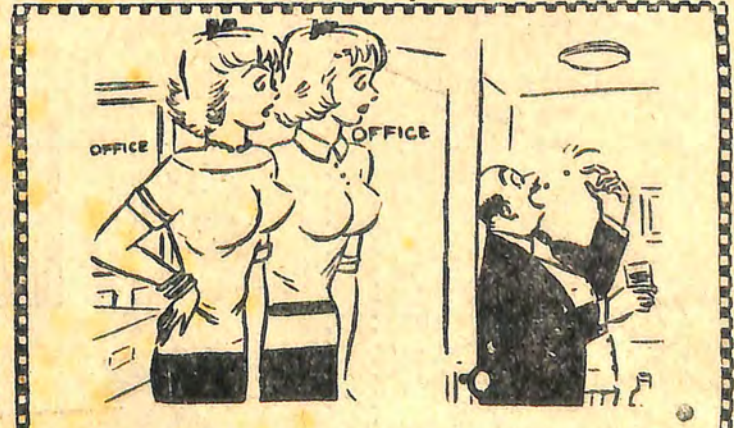
- SAATİM FOSFORLUDUR...
- SAHI Mİ?...
- İNANMAZSAN ELEKTRİĞİ SÖNDÜREYİM
DE BAK !..

- AMAN BU ERKEKLER, İNSANI GÖZLERİYLE
ÇİRCİPLAK SOYUYORLAR !..

YAZISIZ!

- AYLIĞIMIZI ARTIRACAĞINI NERDEN BİLDİN?
- BAKSANA İKİ KUVVET HAPİ BİRDEN YUTUYOR !..

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

vardır.

Sahibi: YUSUF ZIYA ORTAÇ

Yazı işlerini fillen idare eden: NEHAR TUBLEK

Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire 3

Belediye - İstanbul

Telefon: 22 18 11

Abone Seneliği: 37,5

Altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

Telefon: 22 72 99

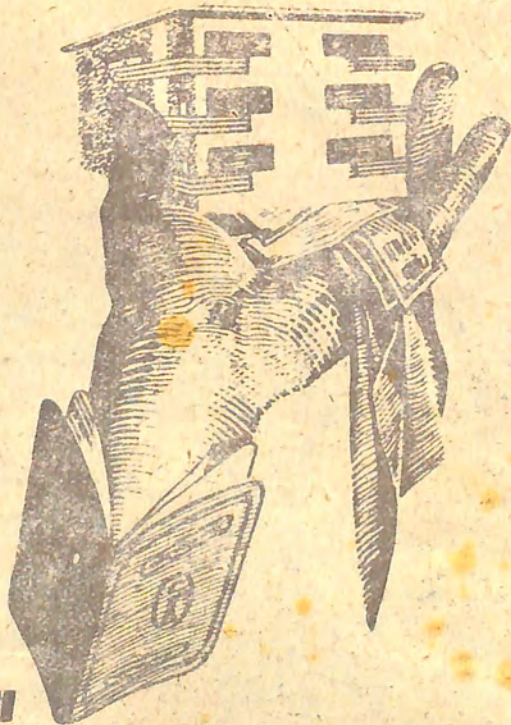
Şimdi tasarrufa
KOLAYLIKLA
ALIŞABİLİRSİNİZ

Çünkü

*Bilginizin müsadeseine
göre sizi her ay
15, 30, 60 veya
90 lira biriktirmeye
alıştıracak olan
AKBANK
AİLE TEVEVİATİ
HESAPLARI
her 200 hesaptan 100 liralık
90.000 lira ikramiye
isabet ettiren
yegâne tasarruf sistemidir*

AKBANK

Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat
temin eden Bankadır

TÜRKİYE
VAKIFLAR
BANKASI

1958
YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ

4 MİLYON
405.000
LİRA

AKBABA

— İşte buna da balıkçı düğümü derler...

— Yorma çeneni... Beni izdivaç düğümünden başkası ilgilendirmez!

- İtalyan -